

ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ'
Η
ΑΣΤΡΟΝ
ΤΗΣ
ΑΝΑΤΟΛΗΣ,
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Θ'.

Ἰανουάριος.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

1845.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ: ἡ ἐκπληκτικὴ ποίησις αὕτη; ἐξαισιον ἀριστοῦργημα τῆς ἀνθρωπίνου διανοίας: ποίησις, ἥτις συνεκίνησε πρὸ ὀλίγου τὴν Εὐρώπην, καί, πρὶν εἰσέτι ἀναφανῆ, προξενεῖ τοσοῦτον κρότον καὶ ἔκπληξιν εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἐξέρχεται τέλος εἰς φῶς, διὰ τὴν παραστήσῃ τὴν πλέον παθητικὴν, τὴν πλέον συγκινητικὴν εἰκόνα τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Ὁ Πέπλος, ὅστις ἐκάλυπτε τὴν γῆν πρὸ αἰώνων, ἀνασύρεται: ἡ φύσις γυμνοῦται καὶ ἡ εἰκὼν τῆς κοινωνίας, ὡς διὰ μαγικοῦ τινὸς πανοράματος, παρουσιάζεται ὑπὸ τὰ ἐξαισια χρώματά της.

Ἐκπλήττεται τις, διὰ τὴν ἰδῆ ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπὸ ποίας χαλεπᾶς, δυσειδεῖς καὶ τρομακτικᾶς σκηνᾶς ἄρχεται ἡ ὑψηλὴ καὶ γοητευτικὴ μυθιστορία αὕτη: ἀλλ' ὁ Γάλλος συγγραφεὺς, αὐτὸς ὁ μεγαλοφύεστερος ποιητὴς τοῦ αἰῶνος, ἀναπτερούμενος ὡς ἀετὸς, ἀνυψοῦται οὕτως ἀπὸ τῆς γῆς ὕστερον εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη: καταστρέψας τὰς πεπατημένας ὁδοὺς τῆς ποιήσεως ἐχάραξεν ὁδὸν νέαν, καὶ ἔδωκε τάσιν ἐκπληκτικὴν εἰς τὸν κλάδον τῆς διανοητικῆς τοῦ κόσμου ἀναπτύξεως, τὴν φιλολογίαν.

Τὸ σύγγραμμα ἡμῶν, εὐμενῶς ὑποδεχθὲν ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Κοινοῦ, ἔμελλε νὰ σχηματίσῃ μὲ τὸν καιρὸν εὐρυχωρότερον καὶ φαινοτότερον ὄριζοντα: ἡ μονοτονία εἶναι καθ' ὅλα τὰ εἶδη ἑπαχθῆς: ἀνεμένομεν κατάλληλον εὐκαιρίαν, διὰ τὴν

δύσωμεν εἰς τὸ σύγγραμμα εὐάρεστον τινὰ ποικιλίαν καὶ νὰ κάμωμεν διὰ νὰ συναντηθῶσιν ὡς ἐπὶ σκηναῖς παγκοσμίου τινὸς θεάτρου, ὅλαι αἱ ποικιλίαι τοῦ ἀνθρώπινου βίου, ὅλοι οἱ κοινωνοὶ κόσμοι, ὥστε τὰ ὄμματα τοῦ θεατοῦ πλανώμενα ὡς εἰς ἀπέραντον λειμῶνα ἀνθέων, νὰ ἐντρυφῶσιν εἰς τὴν γοητευτικὴν θέαν ὅλων ἑμοῦ τῶν ἐπιγείων φαινομένων.

Τοιοῦτον δύσκολον καὶ τολμηρὸν προσθέμεθα σκοπὸν, διπλασιάσαντες καὶ τὰς δαπάνας καὶ τοὺς κόπους ἡμῶν, πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν φιλομούσων καὶ μεγαλοπραγμῶνων ἀνδρῶν, ὅσοι ἐτίμησαν εὐμενῶς τὸ σύγγραμμα ἡμῶν. Μακρὰν ὄθεν τοῦ νὰ παρεκκλίνωμεν οὐδόλως ἀπὸ τὸν πολιτικὸν ἡμῶν ἀγῶνα, συνεννοῦμεν εἰς αὐτὸν καὶ τὸν τῆς φιλολογίας διὰ τῶν πλέον ὑψηλῶν, τῶν πλέον λαμπρῶν διανοητικῶν ἀριστουργημάτων. ἔγκολπύμενοι πρὸς τὸ παρὸν τὴν πολύκροτον ταύτην μυθιστορίαν τῶν *Ἀποκρύφων τῶν Παρισίων*, ἥτις διὰ τῶν τρομακτικῶν σκηναῶν, τῶν θελημάτων τῆς ἐξαισίου ποικιλίας τῆς συκινεῖ τὴν καρδίαν, καὶ καθιδύνει τὸ πνεῦμα, προμηθεύομεν οὕτως αὐτὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας διὰ παραρτημάτων τοῦ Ἄστρου τῆς Ἀνατολῆς διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Κοινοῦ ἀναψυχὴν τινα, πιεζόμενον ἀπὸ τὴν ἐπικρατούσαν πολιτικὴν μονοτονίαν.

Ἡ ὁδὸς τῆς δημοσιογραφίας αὕτη εἶναι ὁδὸς νέα ὡς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν ἃς τὴν ἀσπασθῶσι μετὰ ζήλον οἱ εὐαίσθητοι ὁμογενεῖς, οἱ φίλοι τοῦ μεγάλου κοινωνικοῦ σκοποῦ, πρὸς ὃν τείνομεν, καὶ ἃς ἐνισχύσωσι γενναιοψύχως τὸν δυσχερῆ ἀλλὰ σωτήριον καὶ ἱερὸν τῆς δημοσιογραφίας ἀγῶνα, δι' οὗ μόνου φωτιζόμενον καὶ ἐμψυχούμενον τὸ ἀνθρώπινον γένος θέλει ἐξέλθει ἀπὸ τὴν ἄβυσσον τῆς κακοδαιμονίας καὶ τῶν συμφορῶν τοῦ βίου, καὶ θέλει φθάσει ταχύτερον εἰς τὸ σημεῖον τοῦ μεγάλου του προορισμοῦ.

Κεχωρισμένη ἡ μυθιστορία ἀπὸ τὴν πολιτικὴν συγγραφὴν θέλει τίθεσθαι πότε εἰς τὸ πρῶτον, πότε εἰς τὸ δεύτερον τοῦ φυλλαδίου μέρος ἀδιαφόρως· καὶ διὰ νὰ καταστήσωμεν πλέον εὐχρηστα ἀμφοτέρω, εἰδοποιούμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅτι θέλομεν κατατάττει ἕκαστον εἶδος ὅλως διόλου κεχωρισμένον εἰς χωριστὰ καὶ ὀλοσχερῆ τυπογραφικὰ φύλλα, εἰς τρόπον ὥστε οἱ φιλόκαλοι συνδρομηταὶ νὰ δύνανται διὰ νὰ δένωσιν εἰς χωριστοὺς συνεχεῖς τόμους ὑστερον καὶ τὸ ἐν εἶδος καὶ τὸ ἄλλο· οὕτω θέλουσιν ἔχει ἐπὶ τέλους εἰς χωριστὸν βιβλίον συνεχῆ καὶ τελείαν ἐκάστην μυθιστορίαν, ἥτις θέλ' εἶσθαι ἀξία διαιωνισμοῦ, καὶ εἰς βιβλίον χωριστὰ ἐπίσης τὴν πολιτικὴν συγγραφὴν, ἥτις, περιστρεφομένη ὡς ἐξ ἀρχῆς εἰς γενικὰ καὶ ἱστορικὰ πολιτικὰ ἀντικείμενα, θέλει εἶσθαι, τολμῶμεν νὰ ἐλπίσωμεν, ἀξία καὶ τῆς παρούσης καὶ τῆς μελλούσης ἐποχῆς.

ΑΠΟΚΡΥΦΑ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΕΦΑΛ. Α'.

Τὸ ἐλεύθερον καταγώγιον.

Καταγώγιον ἐλεύθερον, (α) κατὰ τὴν ἀργοτικὴν (συνθηματικὴν) (β) διάλεκτον τῆς ληστείας καὶ τοῦ φόνου, σημαίνει ἐν οἰνοπωλεῖον, ἢ καπηλεῖον τῆς πλέον ἀχρείας τάξεως.

Ὅστις κατὰδικος, εἰς τὴν ἀκάθαρτον αὐτὴν διάλεκτον ὀνομαζόμενος Δράκος, καὶ ἦτις γυνὴ τοῦ αὐτοῦ ἐξευτελισμοῦ, Δράκαινα, διατηροῦσι συνήθως ταῦτα τὰ καταγώγια, εἰς τὰ ὅποια συχναῖε πᾶν κάθαγμα τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Παρισίων: ἀπελευθερωμένοι δεσμῶται, αἰσχροκερδεῖς, κλέπται, δολοφόνοι αὐτοῦ συβρέουσι.

Κακούργημά τι ἐτελέσθη, ἡ ἀστυνομία ῥίπτει, ἐὰν δύναται οὕτω νὰ λεχθῆ, τὸ δίκτυόν τῆς εἰς αὐτὴν τὴν λάσπην· σχεδὸν πάντοτε αὐτοῦ συλλαμβάνει τοὺς ἐνόχους.

Τὸ προοίμιον τοῦτο προμηνύει εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅτι μέλλει νὰ παρασταθῆ εἰς σκηνὰς φρικώδεις· καὶ ἂν συγκατανεύη, θέλει εἰσχωρήσει εἰς τρόπους τρομακτικούς, ἀγνώστους· εἰκόνες στυγεραῖ, τρομεραῖ μυρμηκιάζουσιν εἰς ταῦτα τὰ ἀκάθαρτα βάραθρα, καθὼς τὰ ἑρπετὰ εἰς τὰ ἔλη.

(α) Τὸ « tapis franc » κυριολεκτεῖται « τάπησ ἐλεύθερος » ἀλλ' ἄλλως κυριολεκτικώτερον ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ σημασίαν του δὲν ἠδύνατο νὰ μεταφερθῆ εἰς τὴν γλῶσσαν μας, ὡς περαιτέρω δεικνύεται, εἰμὴ οὕτω « καταγώγιον ἐλεύθερον » ἐλεύθερον δὲ ἐπὶ τὸ σεμνότερον παρὰ τοῖς κακούργαις, ἀντὶ τὸ κοινόν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀκόλαστον.

(β) Κορακιστικὴν διάλεκτον τῶν κακούργων.

Ὁλος ὁ κόσμος ἀνέγνωσε τὰς ἀξιοθαυμάστους ἐκείνας σελίδας, εἰς ἃς ὁ Κόπερ, αὐτὸς ὁ Ἀμερικανὸς Βάλτερ-Σκὼτ, ἐζωγράφησε τὰ θηριώδη τῶν ἀγρίων ἦθη, τὴν γραφικὴν, τὴν ποιητικὴν αὐτῶν γλώσσαν, καὶ τὰς ἀπείρους πανουργίας, δι' ὧν φεύγουσιν ἢ διώκουσι τοὺς ἐχθροὺς των.

Ἐτρεμέ τις διὰ τοὺς ἀποίκους καὶ τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων, διαλογιζόμενος ὅτι πλησίον αὐτῶν ἔζων φύρδην καὶ ἐσυστρέφοντο αὐταὶ αἱ βάρβαροι φυλαὶ, ἃς αἱ αἱματοσταγεῖς ἔξεις των ἀπώθουν τοσοῦτον μακρὰν τοῦ πολιτισμοῦ.

Θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ θέσωμεν ὑπὸ τὰς ὄψεις τοῦ ἀναγνώστου ἐπεισόδιά τινα τῆς ζωῆς ἄλλων βαρβάρων, ἐπίσης ἀπεχόντων τοῦ πολιτισμοῦ ὡς αἱ ἀγρίαι φυλαὶ, αἱ οὕτω θαυμασιῶς ἐξεικονισμένοι ὑπὸ τοῦ Κόπερ.

Μόνῃ δὲ διαφορᾷ εἶναι ὅτι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος βάρβαροι εἰσὶν ἐν μέσῳ ἡμῶν· δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀπαντήσωμεν ῥιψοκινδυνεύοντες ἐπὶ τούτου εἰς τὰ βέβηλα καταγώγια, ἔνθα ζῶσι, ἔνθα συναθροίζονται διὰ νὰ προσχεδιάσωσι τὸν φόνον, τὴν κλοπὴν, διὰ νὰ μερισθῶσι τέλος τὰ λάφυρα τῶν θυμάτων των.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουσιν ἦθη ἴδια, γυναῖκας ἰδίας, γλώσσαν ἰδίαν· γλώσσαν μυστηριώδη, πλήρη εἰκόνων ὀλεθρίων, μεταφορῶν ἀποσταζουσῶν αἷμα.

Καθὼς οἱ ἄγριοι τέλος, οὕτω καὶ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ὀνομάζονται μεταξύ των δι' ἐπιθέτων προσηρμοσμένων εἰς τὴν ἐνεργειάν των, εἰς τὴν ὀμότητά των, εἰς τινα πλεονεκτήματα, ἢ εἰς φυσικὰς τινας δυσμορφίας.

Προσεγγίζομεν μὲ διπλὴν δυσπιστίαν τινας ἐκ τῶν σκηνῶν ταύτης τῆς διηγήσεως.

Φοβούμεθα κατὰ πρῶτον μὴ κατηγορηθῶμεν, ὅτι ἀναζητοῦμεν ἐπεισόδια ἀποτρόπαια, καὶ ἀφοῦ ἅπαξ μάλιστα συγχωρηθῆ ἢ ἐλευθερία αὕτη, μὴ φαγῶμεν ἔπειτα κατώτεροι τοῦ ἔργου,

ἐδ' ὁποῖον ἀπαιτεῖ ἡ πιστὴ, ἡ ἰσχυρὰ, ἡ τολμηρὰ παράστασις τῶν ἀλλοκότων ἠθῶν τούτων.

Γράφοντες ταύτας τὰς περιόδους, αἵτινες σχεδὸν μᾶς ἐνέπνευσαν τρόμον, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ μὴν αἰσθανθῶμεν εἰδὸς τι καταπιέσεως τῆς καρδίας ἡμῶν δὲν τολμῶμεν μᾶλλον νὰ εἴπωμεν ὀδυνηρὰν τινα ψυχικὴν ἀγωνίαν μὴν ἀποδοθῆ εἰς ταύτην τὴν συναίσθησιν ἡμῶν ἐπιτήδευσις γελοία.

Διαλογιζόμενοι δὲ, ὅτι ἴσως καὶ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν αἰσθανθῶσιν ὁμοίως ἀλγεινὰς ἐντυπώσεις, ἐσκέφθημεν καλῶς, ἔπρεπε τάχα νὰ ἀναχαιτισθῶμεν ἢ νὰ ἐπιμείνωμεν εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην; ἔπρεπε παρόμοιαι εἰκόνες νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀναγνώστου;

Ἐμείναμεν σχεδὸν εἰς τὴν ἀμφιβολίαν· ἂν ἡ φύσις τῆς διηγήσεως δὲν ἀπῆτει ἀναποφεύκτως, ἠθέλαμεν ἀναμφιβόλως λυπηθῆ, διότι ἐθέσαμεν εἰς τόπον τοσοῦτον φρικώδη τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἐπομένου διηγήματός μας· ἐνθαῖρονόμεθα μολοντοῦτο ἔχοντες πεποίησιν τινα, εἰς εἶδος τι δειλῆς περιεργείας, ἣν διεγείρουσιν ἐνίοτε τὰ τρομερὰ θεάματα· καὶ περιπλέον θαρρόυμεν, εἰς τὴν δύναμιν, ἣν ἀποτελοῦσιν αἱ ἀντιθέσεις.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἶναι ἴσως καλὸν νὰ φέρωμεν εἰς φῶς χαρακτῆρας, ὑπάρξεις καὶ εἰκόνας τινὰς, ὧν τὰ ζοφερὰ, τὰ ἐνεργητικὰ, καὶ ἴσως μάλιστα ἀπότομα, χρώματα, θέλουσι χρησιμεύσει ὡς ἀντιθέσεις εἰς σκηναὶς ἄλλου ὅπως διαφόρου εἶδους.

Ὁ ἀναγνώστης, προειδοποιημένος περὶ τῆς πορείας, ἣν προθέμεθα νὰ ἐπιχειρήσωμεν μεταξύ τῶν αὐτοχθόνων τῆς καταχθονίου ταύτης γενεᾶς, ἥτις ὡς λαὸς τις κατοικεῖ τὰς φυλακάς, τὰ κάτεργα, καὶ τῆς ὁποίας τὸ αἷμα κοκκινίζει τὰς λαμμητόμους ὁ ἀναγνώστης θέλει ἴσως ἐπιθυμήσει πολὺ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ ἀναμφιβόλως ἢ ἐξερευνήσῃ αὕτη θέλ

εἶσθαι δι' αὐτόν νέα· ἀλλὰ σπεύδομεν νὰ τῷ προαναγγεῖλωμεν ὅτι ἐάν θέσῃ κατ' ἀρχὰς τὸν πόδα ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κοινωνικῆς κλίμακος, κατ' ἀναλογίαν τῆς προόδου τῆς διηγήσεως, ἡ ἀτμοσφαῖρα βαθμηδὸν θέλει ἐκκαθαρίζεσθαι ἐπὶ μᾶλλον.

Τὴν 13 Δεκεμβρίου 1838 : εἰς ἐσπέραν ψυχρὰν καὶ ὑετώδη, ἀνθρωπὸς τις ἀναστήματος ἀθλητικοῦ, ἐνδεδυμένος ἀγοραῖον καὶ εὐτελεῖ ἐπενδύτην διέεθῃ τὴν Γέφυραν τῶν *Συναλλαγμάτων* καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὴν παλαιὰν πόλιν, τὸν λαβύρινθον τῶν σκοτεινῶν, τῶν στενωῶν, καὶ ἐλικοειδῶν ὁδῶν, ὅς τις ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ παλατίου τῆς δικαιοσύνης μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας.

Τὰ περίξ τοῦ παλατίου τῆς δικαιοσύνης, μολοντί προφυλάττονται κ' ἐπαγρυπνοῦνται εἰς ἄκρον, χρησιμεύουσι μόνον τοῦτο ὡς ἄσυλον ἢ τόπος συνεντεύξεως τῶν κακούργων τῶν Παρισίων. Ἰδὲν εἶναι παράδοξον, ἢ μᾶλλον *πεπρωμένον*, διὰ νὰ ἔλκωνται καὶ συγκεντρώνονται ὡς ἕκ τινος ἀκαταμαχίτου ἔλξεως οἱ ἐγκληματῖαι οὗτοι περίξ τοῦ φοβεροῦ δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον τοὺς καταδικάζει εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς τὸ κάτεργον, εἰς τὴν λαιμητόμον ;

Ταύτην τὴν νύκτα λοιπόν, ὁ ἄνεμος κατέπιπτε σφοδρῶς εἰς τὰς στενωποὺς τῆς πενήμιου ταύτης συνοικίας· ἡ ὠχρὰ καὶ τρέμουσα λάμψις τῶν φανῶν, κινουμένων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀντενακλάτο εἰς τὸν ῥύακα τοῦ μελεμβαφοῦς ὕδατος, ὕπερ ἔρρεεν ἐν μέσῳ τοῦ βορβορώδους ἐδάφους.

Αἱ οἰκίαι λασπώδους χρώματος εἶχον σπάνια τινὰ παράθυρα μὲ πλαῖσια σκωληκόδρωτα καὶ σχεδὸν ἄνευ πλίνθων σκοτεινὰ καὶ δυσώδεις δίοδοι ἔφερον εἰς κλίμακας πλέον ζοφερὰς, πλέον μεμιασμένας, καὶ τοσοῦτον κατέτους, ὥστε μὲλις ἠδύνατό τις νὰ τὰς ἀναβῆ διὰ τῆς βοήθειας σχοινοῦ φρεατίου, προσηρηγμένου εἰς τὰ κάθυγρα τείχη διὰ σιδηρῶν λαβῶν.

Τὸ κατώγειον τινῶν ἐκ τῶν οἰκιῶν τούτων ἐχρησίμευσεν ὡς ἐργαστήριον ἀνθρακῶν, ἐντεροπόλων καὶ μεταπρατῶν σεσηπῶτων κρεάτων.

Μόλην δὲ τὴν μηδαμινὴν ἀξίαν αὐτῶν τῶν ἐδωδέμων, τὰ παραπετάσματα ὄλων σχεδὸν τῶν ἐλεεινῶν ἐργαστηρίων τούτων ἦσαν κατάφρακτα μὲ σιδηρὰς κιγκλίδας· τοσοῦτον οἱ ἔμποροι ἐφοβοῦντο τοὺς θρασεῖς κλέπτας ταύτης τῆς συνοικίας.

Ὁ ἄνθρωπος, περὶ οὗ λαλοῦμεν, εἰσελθὼν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Φεβῶν, κειμένην εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀρχαίας πόλεως, ἔκαμεν ἤδη πολὺ ἀραιότερα τὰ βήματά του ἢ σθάνθη ἑαυτὸν ἐπὶ ἐδάφους οἰκείου.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ὁ ὑετός ἐπιπτεν ὡς χεῖμαρρος, αἱ θυελλώδεις ὄρμαί τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου ἔπληττον τὰ τείχη.

Δεκάτη ἐσήμαιεν ἡ ὥρα μακρὰν εἰς τὸ ὠρολόγιον τοῦ παλατίου τῆς δικαιοσύνης.

Γυναῖκες, ἐνεδρεύουσαι ὑπὸ στοὰς θολωτάς, σκοτεινάς βαθεῖς ὡς σπήλαια, ἔψαλλον μὲ σιγανὴν φωνὴν δημώδη τινὰ ἄσματα.

Μία ἐξ αὐτῶν ἦτο γνωστὴ ἀναμφιδόλως εἰς τὸν ἄνθρωπον, περὶ οὗ λαλοῦμεν· ἐπειδὴ σταθεῖς οὗτος ἀποτόμως ἐνώπιόν της τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

Ἡ δυστυχὴς ἐσύρθη εἰς τὰ ὀπίσω προφέρουσα μὲ δειλὴν φωνήν.

— Καλὴ ἐσπέρα, Κουρινόρε (α) (Μαχαίρᾱ).

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, καταδικασθεὶς ἀπὸ τὸ δικαστήριον, εἶχεν οὕτως εἰς τὸ κάτεργον ἐπονομασθῆ.

(α) Καλὴ ἐσπέρα, ὁ κ τ υ π ῶ ν μὲ τὸ μ α χ α Ἷ ρ ι (δὲν θιλόμεν καταγρασθῆ ἐπὶ πολὺ ταύτης τῆς φρικώδους συνθηματικῆς διαλέκτου, θέλομεν δώσει μόνον εἰδικότητάς τινὰς, χαρακτηριστικὰς αὐτῆς.

— Εἶσαι σὺ, Γουαλόζα (α) (Τραγωδίστρια); εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ἀγοραῖον ἐπενδύτην, θέλεις μὲ κεράσει ράκι ἢ σὲ κάμνω καὶ χορεύεις χωρὶς βιολί!

— Δὲν ἔχω χρήματα, ἀπέκρηθη ἡ γυνὴ τρέμουσα· ἐπειδὴ οὗτος ἐνέπνεε μέγαν τρόμον εἰς τὴν συνοικίαν.

— Ἄν τὸ βαλάντιόν σου εἶναι κενόν, ἡ δράκαινα τοῦ καπηλείου θέλει σὲ πιστώσει ἐπάνω εἰς τὴν καλλονὴν σου.

— Θεέ μου . . . τὴν χρεωστῶ ἤδη τὸ ἐνοίκιον τῶν ἐνδυμάτων, ἅτινα φορῶ . . .

— Ἄ! ἀντιλέγεις; ἀνέκραξεν ὁ Κουρινόρος (ὁ Μαχαιρᾶς) καὶ κατέφερον ἐν τῷ σκότει καὶ ὅπου ἔτυχεν ἕνα τοσοῦτον σφοδρὸν γρόνθον εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχῆ, ὥστε αὕτη ἐξέβαλε κραυγὴν ὀξυτάτου πόνου.

— Τοῦτο, κόρη μου, ἀκόμη δὲν εἶναι τίποτε· εἶναι πρὸς εἰδησίην σου μόνον.

Μόλις ὁ ληστής ἐπέφερε τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἐκράχυσσε μὲ τρομερὸν ὄρκον.

— Ἐκεντήθην: μ' ἐτύπησες μὲ τὰ ψαλιδιά σου!

Καὶ μανιώδης, ὠρμησε καταδιώκων τὴν Τραγωδίστριαν, ἐντὸς τῆς σκοτεινῆς διόδου.

— Μὴ πλησιάζεις, ἡ σοῦ ἐξορύττω τοὺς φλογερούς (τοὺς ὀφθαλμούς) μὲ τὰ δρέπαρά μου (ψαλιδιά μου), ἐφώνησεν αὕτη μὲ ἀποφασιστικὸν τόνον· δὲν σ' ἔκαμα τίποτε διατί μὲ ἔδειρες;

— Τώρα θέλω σὲ τὸ εἰπεῖ, ἐκραξεν ὁ κακοῦργος, προχωρῶν πάντοτε ἐν τῷ σκότει· ἄ! σὲ κρατῶ! καὶ τώρα θὰ χορεύσεις! ἐπρόσθεσεν, ἀρπάσας εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥωμαλέας χεῖράς του φοῦκταν εὐθραυστον καὶ λεπτήν.

(α) Σ. τοῦ Μ. Τὴν μεταφορὰν τῶν τοιοῦτων συνθηματικῶν λέξεων, χρησίμων μόνον εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, τὴν θεωροῦμεν ὡς περιττὴν εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν, καὶ ὡς συγχίζουσαν ἀνωφελῶς τὴν σειράν τῆς ἀναγνώσεως.

— Σὺ θὰ χορεύσεις! εἶπε φωνὴ τις ἀνδρική.

— Ἄνθρωπε! εἶσαι σὺ, Κοκκινόχειρ; λέγε, καὶ μὴ σφιγγῆς τόσο δυνατὰ. . . εἰσέρχομαι εἰς τὴν διόδον τῆς οἰκίας σου. . . πιθανὸν νὰ εἶσαι σὺ αὐτός.

— Δὲν εἶναι Κοκκινόχειρ, εἶπεν ἡ φωνή.

— Καλῶς, ἐπειδὴ δὲν εἶναι φίλος τις, πρόκειται νὰ ἔχωμεν σταφυλάτορ κατὰ γῆς (πρόκειται περὶ αἵματος χυμένου), ἐκραξεν ὁ Μαχαιρᾶς· ἀλλὰ τίνος εἶναι ὁ μικρὸς ποῦς, (α) ὃν κρατῶ ἐκεῖ;

— Εἶναι ὁ ὅμοιος τούτου.

Ἰπὸ τὸ λεπτὸν καὶ μαλακὸν δέρμα τῆς χειρὸς ταύτης, ἥτις τὸν ἤρπασεν αἰφνιδίως ἀπὸ τὸν λαίμον, ὁ Μαχαιρᾶς ἤσθάνθη τανυόμενα νεῦρα καὶ μυῶνας χάλυθας.

Ἡ Τραγωδίστρια καταφυγοῦσα εἰς τὸ βάθος τῆς διόδου, καὶ ἐλαφρῶς ἔρπουσα ἀνέβη ἰκανὰς βαθμίδας· ἐσταμάτησεν ἔπειτα εὐθύς καὶ ἀνεφώνησεν, ἀποτενομένη πρὸς τὸν ἀγνώριστον ὑπερασπιστὴν τῆς.

— ὦ! εὐχαριστῶ, Κύριε, διότι ἐλάβετε τὸ μέρος μου. ὁ Μαχαιρᾶς μ' ἐτύπησε διότι δὲν ἤθελα νὰ τὸν κεράσω ράκι· ἔκαμα τὴν ἐκδίχησίν μου. . . ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν προξενήσω μέγα κακὸν μὲ τὰ μικρὰ ψαλιδιά μου· ἤδη εὐρίσκομαι ἐν ἀσφαλείᾳ· ἀφήσατέ τον, προσέξατε καλῶς διὰ τὸν ἑαυτὸν σας . . . εἶναι ὁ Μαχαιρᾶς.

Ὁ τρόμος, ὃν ἐνέπνεεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο πολὺ μέγας. . .

— Ἄλλὰ δὲν μοῦ ἀκούετε! . . . σᾶς λέγω εἶν' ὁ Μαχαιρᾶς! ἐπανέλαβεν ἡ Τραγωδίστρια.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι Σιδηρᾶς, ὅστις δὲν εἶναι Ῥιγηλὸς (κρουσὶ σάρης), (β) εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

(α) Εἰρωνικῶς ἀντὶ τῆς χεῖρ.

(β) Εἶμαι ληστής, ὅστις δὲν εἶναι ἄνθρωπος.

Ἐπειτα πανταχοῦ σιωπῇ βαθεῖα.

Ἐν διαστήματι λεπτῶν τινῶν ἤκουέ τις τὸν θόρυβον μανιώδους πάλης.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ ἀποκηρύξω (α) ἐκραύγασεν ὁ ληστής, προσπαθῶν βιαίως ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀντιπάλου του, ὅντινα εὕρισκε δυνάμειως ὅλως ἐξαισίου· καλῶς, καλῶς θέλεις πληρώσει διὰ τὴν Τραγωδίστριαν καὶ διὰ σὲ αὐτὸν, ἐπρόσθεσε τρίζων τοὺς ὀδόντας.

— Νὰ πληρώσω! μὲ νόμισμα γρόνθων, ναί... ὁ ἄγνωστος ἀπεκρίθη.

— Ἐάν δὲν ἀφήσης τὸν λαιμοδέτην μου, σοῦ τρώγω τὴν μύτην, ἐμουρμούρισεν ὁ Μαχαιρᾶς μὲ φωνὴν πνιγμένην.

— Ἐχω τὴν μύτην πολλὰ μικράν, φίλε μου, καὶ σκοτεινὰ δὲν τὴν βλέπεις.

— Ἐλα λοιπὸν τότε ὑπὸ τὸ κρεμασμένον κρύσταλον. (β)

— Ἐλθε, ἐπανελάβην ὁ ἄγνωστος, θέλομεν βλέπει ἐκεῖ τὰ ἄσπρα τῶν ματιῶν μας.

Καὶ ὀρμήσας ἐπὶ τοῦ Μαχαιρᾶ, ὃν ἐκράτει πάντοτε ἀπὸ τὰ περιλαίμια, τὸν ἔκαμε νὰ ὀπισθοπορήσῃ ἕως εἰς τὴν θύραν τῆς διόδου, καὶ τὸν ἀπώθησεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἀμυδρῶς φωτιζομένην ὑπὸ τῆς λάμπειας τοῦ ἐπικρεμαμένου φανοῦ.

Ὁ κακοῦργος ἐπρόσκοψεν, ἀλλὰ κρατυνθεὶς εὐθύς ἐρρίφθη μὲ μανίαν κατὰ τοῦ ἀγνώστου, οὕτινος τὸ κομψὸν καὶ λεπτὸν ἀνάστημα δὲν προεμήνυε τὴν ἀπίστευτον, ἣν ἀνέπτυσσε ῥώμην.

Ὁ Μαχαιρᾶς, καὶ τοι κράσεως ἀθλητικῆς καὶ μεγάλης ἐπιτηδειότητος εἰς εἶδος τι Πυγμαχίας καλούμενον χυδαίως τὸ παλαιοῦποδῆματον, εὔρε, κατὰ τὴν παροιμίαν τὸν διδάσκαλον του.

(α) Νὰ σὲ φονεύσω.

(β) Κρεμαστὸς ἀναγκαστήριος φανός.

Ὁ ἄγνωστος τὸν ὑπεσκέλισε μὲ ἐπιδειξιότητα θαυμασίαν καὶ δις τὸν ἐρρίψε κατὰ γῆς.

Ἄλλ' ὁ Μαχαιρᾶς, μὴ θέλων ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀντιπάλου του, ἐπανερχεται κατ' αὐτοῦ βρυχόμενος ὑπὸ ὄργῆς.

Τότε ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Τραγωδίστριας, ἀλλάξας αἴφνης μέθοδον, κατέφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κακοῦργου χάλαξαν γρόνθων οὕτω σκληρῶς, ὡς νὰ κατέφερον αὐτοὺς μὲ σιδηρᾶν χειρίδα.

Αἱ πυγμαὶ αὗται ἄξιαι τοῦ ζήλου καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ Ἰακώβου Τούρνερ, ἑνὸς τῶν περιφημοτέρων πυγμαχῶν τοῦ Λονδίνου, ἦσαν ἄλλως τοσοῦτον ἕξω τῶν κανόνων τοῦ παλαιοῦ-ὑποδημάτου ὥστε ὁ Μαχαιρᾶς ἐζαλίσθη· διὰ τρίτην φορὰν ὁ κακοῦργος ἔπεσεν ὡς βοῦς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μουγκρίζων.

— Τὸ παρῖον μου ἐπλύθη (ἐνίκηθη, ἀρκεῖ) εἶπεν.

— Ἄν παραιτῆται, μὴ τὸν ἀποτελειόνητε, ἐλεήσατέ τον! εἶπεν ἡ τραγωδίστρια, ἥτις, διαρκούσης τῆς ῥήξεως, ἐτόλμησε νὰ πατήσῃ τὸ κατώφλιον τῆς διόδου τῆς οἰκίας τοῦ Κοκκινόχειρος· ἔπειτα ἐπρόσθεσε μὲ ἔκπληξιν.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶσθε λοιπὸν; ἐξαιρουμένου τοῦ Διδασκάλου, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἀγίου Ἡλιοῦ μέχρι τῆς Παναγίας, ἱκανὸς νὰ καταβάλλῃ τὸν Μαχαιρᾶν· σᾶς εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ Κύριε· φεῦ! . . . χωρὶς τῆς βοήθειας σας μ' ἐφόνευε.

Ὁ ἄγνωστος, ἀντὶ νὰ τὴν ἀποκηρῆ, ἠκροάζετο προσεκτικῶς τὴν φωνὴν τῆς· ποτὲ ἤχον φωνῆς δὲν ἤκουσε γλυκύτερον, λαμπρότερον, λιγυρότερον· ἐπροσπάθησε νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Τραγωδίστριας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη· ἡ νύξ ἦτο πολὺ σκοτεινὴ, ἐπίσης ὠχρὰ τοῦ φανοῦ ἢ λάμπης.

Ἄφου διέμεινε λεπτά τινα ἀκίνητος ὁ Μαχαιρᾶς ἐσάλευσε

κατ' ὀλίγον, τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας, καὶ τέλος ἀνεκάθησε.

— Προσέξατε! ἐφώναξεν ἡ Τραγωδίστρια, καταφεύγουσα ἐκ νέου εἰς τὴν δίοδον, καὶ σύρουσα τὸν προστάτην τῆς ἀπὸ τὸν βραχίονα. Προσέξατε! ἴσως θελήσει νὰ ἐκδικηθῆ.

— Ἔσο ἡσυχος, κόρη μου· ἐὰν θέλῃ ἀκόμη δύναμαι νὰ τὸν δουλεύσω.

Ἐλθὲν ἡκουσε ταύτας τὰς λέξεις.

— Ἀπέκαμα, εἶπεν εἰς τὸν ἄγνωστον· διὰ σήμερον ἀρκεῖ δὲν θέλω φάγει πλέον· ἄλλην φορὰν, δὲν σὲ λέγω, ἂν σὲ ἐπανευρῶ.

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος; παραπονεῖσαι; ἐφώναξεν ὁ ἄγνωστος μὲ ἀπειλητικὸν τόνον· μήπως σ' ἐνίκησα μὲ δολιότητα;

— Ὅχι! ὄχι, δὲν παραπονοῦμαι· εἰσθε ἐθελοντῆς γενναῖος, ἀπεκρίθη ὁ κακοῦργος μὲ τόνον δύστροπον, ἀλλὰ μὲ εἶδος τι ὑποκλίσεως, ἣν ἐπιβάλλει ἡ φυσικὴ δύναμις πάντοτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τούτου τοῦ εἴδους· μ' ἐξέπλυνες καλῶς, καὶ, ἐξαιρουμένου τοῦ Διδασκάλου, ὅστις ἤθελε φάγει τρεῖς Ἡρακλεῖς εἰς τὸ πρόγευμά του, κανεῖς ἄχρι ταύτης τῆς ὥρας δὲν δύναται νὰ καυχηθῆ, ὅτι μ' ἐπάτησεν εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Ἐ καλῶς! ὕστερον;

— Ὑστερον; εὔρον τὸν κύριόν μου, ἰδοὺ τὸ ὄλον· θέλεις εὔρει καὶ σὺ τὸν ἐδικόν σου μίαν ἡμέραν, ἀργὰ ἢ γλήγορα . . . ὄλος ὁ κόσμος εὕρισκει τὸν ἐδικόν του· εἰς ἔλλειψιν ἀνθρώπου ὑπάρχει βεβαίως πάντοτε ὁ Μὲγ τῶν Μὲγ, (ὁ Θεός) ὡς λέγουσιν αἱ παππάδες· τὸ βέβαιόν δὲ εἶναι, ὅτι ἤδη ἀφοῦ ἔβαλες ὑπὸ τοὺς πόδας σου τὸν Μαχαιρᾶν, δύνασαι ἀπόλυτος νὰ κάμνης τέρατα καὶ σημεῖα εἰς τὴν πόλιν . . . ὅλα, αἱ δημόσιαί θέλουσιν εἶσθαι αἰχμάλωτοί σου· δράκοντες καὶ δράκαιναί δὲν θέλουσι τολμήσει νὰ ἀρνηθῶσι τοῦ νὰ σ' ἀνοίξωσι πιστώσεις . . . Ἄ οὔτω! ἀλλὰ τίς εἶσαι λοιπόν; . . .

ὁμιλεῖς τὴν γλῶσσαν ὡς προπατορικὴν! ἐὰν εἶσαι κλέπτης δὲν εἶμαι ἐδικός σου· ἐμαχαίρωσα ἄνθρωπον, εἶναι ἀληθές! ὅταν τὸ αἷμα μ' ἀναβαίῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ ἀντικείμενα μὲ φαίνονται κόκκινα . . . καὶ πρέπει νὰ κτυπήσω . . . ἀλλ' ἐπλήρωσα τὰ μαχαιροκτυπήματά μου μὲ δεκαπέντε χρόνους εἰς τὸ Λιβᾶδι (κάτεργον)· ὁ καιρὸς μου ἐτελείωσε, καὶ δὲν χρεωστῶ τίποτε εἰς τοὺς περιέργους (κριτὰς)· καὶ δὲν ἔκλεψα ποτὲ, ἐρώτησαι τὴν τραγωδίστριαν!

— Εἶναι ἀληθές, δὲν εἶναι κλέπτης, εἶπεν αὕτη.

— Τότε, ἐλθὲ νὰ πίνωμεν ἐν ποτήριον ῥακῆς, καὶ θέλεις μὲ ἀναγνωρίσει εἶπεν ὁ ἄγνωστος, ἄγωμεν, χωρὶς μνησικακίαν.

— Εἶναι τοῦτο εὐγενές ἐκ μέρους σου . . . εἶσαι Κύριός μου, τὸ ἀναγνωρίζω, ἠξέυρεις νὰ παίξῃς σκληρῶς τοὺς γρονθισμούς . . . ἐκεῖνη μάλιστα ἡ χάλαζα τῶν γρονθισμῶν πρὸς τὸ τέλος . . . Κεραυνός! οὕτως ὡς βροχὴ κατέπιπτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου! δὲν εἶδα ἀκόμη παρόμοιον . . . Πῶς ἦτο ἄφθονον! ἐκινεῖτο ὡς τοῦ σιδηρουργοῦ ἢ σφύρα . . . νέον παιγνίδιον . . . πρέπει νὰ μὲ τὸ μάθῃς . . .

— Θέλω ἀρχίσει πάλιν ὅταν ἐπιθυμήσῃς.

— Ὅχι ἐπάνω μου πάντοτε, πῶς λοιπόν, Ἐ! ὄχι ἐπάνω μου! ἀκόμη εἶμαι ζαλισμένος . . . ἀλλὰ γνωρίζεις τὸν Κοκκινόχειρα, καὶ ἦσο εἰς τὴν δίοδον τῆς οἰκίας του;

— Τὸν Κοκκινόχειρα; εἶπεν ὁ ἄγνωστος ἐκπλαγείς εἰς εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, δὲν ἠξέυρω τί ἐννοεῖς, δὲν εἶναι ἄρα, εἰμὴ ὁ Κοκκινόχειρ, ὅστις κατοικεῖ ταύτην τὴν οἰκίαν;

— Βεβαίως, αὐθέντα . . . ὁ Κοκκινόχειρ ἔχει τὰ αἰτία του διὰ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τοὺς γείτονάς του, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς ὑπομειδιῶν μὲ παράξενον ὕφος.

— Τόσον καλῆτερα δι' αὐτὸν, ἐπανελάθεν ὁ ἄγνωστος, ὅς τις ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁμιλίαν

ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, δὲν γνωρίζω οὔτε τὸν Κοκκινό-
χειρα οὔτε τὸν Μαυρόχειρα· ἔβρεχεν, εἰσῆλθον μίαν στιγμὴν·
εἰς ταύτην τὴν δίοδον διὰ νὰ προφυλαχθῶ, ἠθέλησες νὰ δείρῃς-
τὴν δυστυχή ἑκείνην νέαν, σ' ἔδειρα ἰδοὺ τὸ ὄλον.

— Οὕτως ἔχει ἄλλως αἱ ὑποθέσεις σου δὲν μὲ ἀφορῶσιν·
ὅλοι ὅσοι ἔχουσι χρεῖαν τοῦ Κοκκινόχειρος βεβαίως δὲν ὑπά-
γουσι νὰ τὸ εἰπῶσιν εἰς τὴν Ῥώμην ἄς μὴν ὁμιλῶμεν περὶ τούτου
πλέον.

Ἔσπερον στραφεῖς πρὸς τὴν τραγωδίστριαν;

— Μὰ τὴν ἀνθρωπίνην πίστιν! εἶσαι μία καλὴ νέα· σ' ἔ-
δωκα ἓνα πῖλον, μ' ἀπέδωκες ἐν κτύπημα ψαλιδίου, παιγνί-
διον ἦτο· ἀλλ' ὅ,τι ἦτο νόστιμον ἐκ μέρους σου εἶναι, ὅτι δὲν
ἠρέθισες τὸν μανιώδη τούτον κατ' ἐμοῦ . . . ὅταν ἐγὼ ὑπε-
χώρησα πλέον . . . θέλεις ἔλθῃ νὰ πῆς μὲ ἡμᾶς! ὁ κύριος
πληρῆνει! ἀλλὰ μὲ φαίνεται κάλλιον, ἀνδρεῖέ μου, εἶπεν εἰς
τὸν ἄγνωστον, ἂν, εἰς τόπον τοῦ νὰ νὰ ὑπάγωμεν νὰ πῶμεν
βακί, ἠθέλαμεν ὑπάγει διὰ νὰ δειπνήσωμεν ἐκ νέου εἰς τὴν
δράκαιναν τοῦ Λευκοῦ Λαγιδέως (κουνελίου)· εἶναι κατα-
γώγιον ἐλευθέρων.

— Καλῶς πληρόνω τὸν δεῖπνον ἔρχεσαι τραγωδί-
στρια; εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— ὦ! εἶχα μεγάλην πείναν, ἀλλ' ἡ θεὰ τῶν διαπλη-
κτισμῶν ἐχάλασε τὴν καρδίαν μου, καὶ δὲν πεινῶ πλέον.

— Ἄ! Ἄ! θὰ σ' ἔλθῃ ὄρεξις ἐνῶ θὰ τρώγῃς, εἶπεν ὁ Μα-
χαιρᾶς, καὶ ἐπομένως τὸ μαγειρεῖον τοῦ Λευκοῦ Λαγιδέως
εἶναι περίφημον.

Τὰ τρία ὑποκείμενα τότε ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ διευθύνθησαν
πρὸς τὸ καπηλεῖον.

Διαρκούσης τῆς μάχης τοῦ Μαχαιρᾶ καὶ τοῦ ἀγνώστου, εἰς
ἀνθρακεὺς ἀναστήματα; κολοσσαίου, παραμογεύων ἀπὸ τινα

δίοδον ἄλλην, εἶχε παρατηρήσει μὲ ἀγωνίαν τὰ περιστατικά
τῆς μάχης, χωρὶς μὴδὲν τοῦτο, ὡς ἐφάνη, νὰ δώσῃ τὴν ἐλα-
χίστην βοήθειαν εἰς τινὰ τῶν δύο ἀντιπάλων.

Ὅταν ὁ ἄγνωστος, ὁ Μαχαιρᾶς καὶ ἡ τραγωδίστρια
διευθύνθησαν πρὸς τὸ καπηλεῖον, ὁ ἀνθρακεὺς τοὺς παρηκολού-
θησεν.

Ὁ Κακοῦργος καὶ ἡ τραγωδίστρια εἰσῆλθον πρῶτοι ἐντός
τοῦ ἐλευθέρου καταγωγίου· ὁ ἄγνωστος τοὺς ἠκολούθει, ὅποτε
ὁ ἀνθρακεὺς ἐπλησίασε, καὶ τὸν λέγει σιγανά, Ἄγγλιστί καὶ
μὲ τόνον ἐνδείξεως σεβασμοῦ.

— Μεγαλειότατε προσέχετε καλῶς! . . .

Ὁ ἄγνωστος ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ προχωρήσας ἠνώθη
μὲ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ ἀνθρακεὺς δὲν ἀπεμακρύνθη ποσῶς ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ
καπηλείου· δίδων ὄτα προσοχῆς ἔβριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν ἑταστικά βλέμματα διὰ τινος ὀπῆς κατεσκευασμένης
εἰς τὸ πυκνὸν χρῖσμα τῆς ἀσβέστου μὲ τὴν ὁποίαν τὰ ὑελώ-
ματα τούτων τῶν καταγωγίων ἐνδοθεν εἰσι πάντοτε χρισμένα.]

ΚΕΦ. Β΄.

Ἡ Δράκαινα.

Τὸ καπηλεῖον τοῦ λευκοῦ λαγιδέως (κουελίου) κεῖται πρὸς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, εἰς τὰς Φέβας· τὸ καπηλεῖον τοῦτο εὐρίσκεται εἰς τὸ κατώγειον ὑψηλῆς τινος οἰκίας, τῆς ὁποίας ἡ πρόσοψις συνίσταται ἀπὸ δύο παράθυρα ὀνομαζόμενα κατὰ τὴν λαμπτόμον.

Ἄνωθεν τῆς θύρας σκοτεινῆς θολωτῆς διόδου κρέματα ἐπιμήκης φανὸς, οὔτινος τὸ ῥαγισμένον ὑάλιον φέρει ἐπιγεγραμμένας με ἐρυθρᾷ γράμματα ταύτας τὰς λέξεις ἐδῶ κατοικοῦν τὴν νύκτα.

Ὁ Μαχαιρᾶς, ὁ ἄγνωστος καὶ ἡ τραγωδίστρια εἰσῆλθον εἰς τὸ καπηλεῖον.

Τοῦτο εἶναι μία εὐρύχωρος χαμηλὴ αἴθουσα με ὀροφὴν μαυρισμένην ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, χαρακωμένην ἀπὸ μαύρας δοκούς καὶ φωτιζομένην ἀπὸ τὸ ἐρυθρῶδες φῶς μιᾶς ἐλεεινῆς κρεμαστῆς λυχνίας· οἱ τοῖχοι ἀλειμένοι με ἄσβεστον καλύπτονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ με χονδροειδεῖς ζωγραφίας καὶ ἀποφάσεις γεγραμμένας εἰς τὸ ἰδίωμα τῆς ἀργοτικῆς (συνθηματικῆς) διαλέκτου τῶν κακούργων.

Τὸ ἔδαφος σεσαθρωμένον εἶναι κάθυρον ἀπὸ βόρβορον· δέσμη ἀχύρων εἶναι θεμένη ἐν εἴδει τάπητος παρὰ τοὺς πόδας τῆς τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ δράκαινα (δέσποινα τοῦ καπηλείου) δέχεται τὰς πληρωμάς, κειμένης τῆς τραπέζης πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς θύρας καὶ κάτωθεν τῆς λυχνίας.

Ἐξ ἐκάστου μέρους ταύτης τῆς αἰθούσης ὑπάρχουσιν ἀνά ἕξ τράπεζαι, αἵτινες ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰσὶ προσκολλημένα εἰς τοὺς τοίχους, καθὼς καὶ τὰ περὶ αὐτὰς καθίσματα· εἰς τὸ βάθος μία θύρα βλέπει πρὸς τὸ μαγειρεῖον· δεξιόθεν, πλησίον

τῆς τραπέζης τῶν πληρωμῶν, ὑπάρχει ἕξοδος ἐπὶ τῆς διόδου, ἣτις φέρει εἰς ῥυπαρωτάτους κοιτῶνας, ὅπου κοιμῶνται διὰ τρία σολῖα τὴν νύκτα.

Ἦδη ὀλίγαι λέξεις περὶ τῆς δρακαινῆς καὶ τῶν ξένων τῆς.

Ἡ δράκαινα ὀνομάζεται ἢ καλομένα Πονίσσα, τὸ τριπλοῦν ἐπάγγελμά της συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐνοικιάζη δωμάτια, νὰ διατηρῇ τὸ καπηλεῖον, καὶ νὰ δίδῃ με ἐνοίκιον φορέματα εἰς τὰς δημοσίους γυναῖκας, αἵτινες πλήθουσιν εἰς τὰς ἀκαθάρτους ταύτας ὑδούς.

Ἡ δράκαινα εἶναι περίπου τεσσαρακοντούτης· μεγάλο ἀναστήματος, ῥωμαλέα, πολύσαρκος, ἐρυθρόχρους καὶ εἰς τινὰ μέρη γενειώδης· ἡ τραχεία καὶ ἀνδρική φωνή της, οἱ παχεῖς βραχιόνες της, αἱ πλατεῖαι χεῖρες της ἀναγγέλλουσι δύναμιν ὄχι τόσοσιν κοινήν· φέρει εἰς τὸ κεφαλόμενόν της παλαιὸν τι ὕφασμα κόκκινον-κίτρινον· ἐν σάλιον ἀπὸ τρίχας λαγωῦ διασταυρόνεται ἐπὶ τοῦ στήθους της, καὶ τὰ ἄκρα του εἶναι δεδεμένα ὀπισθεν τῆς ῥάχης της· τὸ φόρεμά της ἐκ μαλλίου πρασίνου ἀφίνει νὰ φαίνωνται κάτωθεν ὑποδήματα μαῦρα συνεχῶς καυμένα ἀπὸ τὴν θερμάστραν· τέλος ἡ ὄψις της εἶναι χαλκόχρους καὶ φλογισμένη ἀπὸ τὴν κατάχρησιν τῶν οἰνοπνευμάτων.

Ἡ τράπεζα τῶν πληρωμῶν, ἐστρωμένη ἀπὸ πλάκας μολυβδίνους, εἶν' ἐστολισμένη ἀπὸ οἰνοδοχεῖα σιδηροστέφανα καὶ ἀπὸ διάφορα μέτρα ἐκ κασιτέρου· ἐπάνω εἰς μίαν θέσιν (σανίδα) προσκολλημένην εἰς τὸν τοῖχον βλέπει τις πολλὰς φιάλας ὑαλίνους, (βωκάλια) φερούσας εἰς τὴν πρόσοψιν τῶν τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος.

Αἱ φιάλαι αὗται περιέχουσι δολωμένα ποτὰ χρωμάτων ἐρυθροῦ καὶ πρασίνου, γνωρισμένα ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὁ ἐντελής ἔρωσ καὶ ἡ παρηγορία»

Τέλος μία γαλῆ (γάτα) μαύρη με κιτρινοφεγγεῖς κόρας

ὀφθαλμῶν, ἀνακαθισμένη πλησίον τῆς δρακίνης, ὁμοιάζει τὸ ἐφέστιον δαιμόνιον τούτου τοῦ τύπου.

Ἐξ ἀντιθέσεως, ἥτις ἤθελε νομισθῆ ἀδύνατος ἂν δὲν ἐγνώριζε τις, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶναι ἄβυσσος ἀδιαπέραστος. Ἐἰς ἅγιος κλάδος πύξου (τσιμισίρι) τοῦ πάσχα ἠγορασμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν δράκαιναν, ἦτο θεμένος ὀπισθεν τῆς θήκης παλαιοῦ ὥρολογίου, φέροντος ἔμβλημα κώκυκος (κούκου).

Δύο ἄνθρωποι μὲ φυσιογνωμίας ἀπαισίας, μὲ γένεια ὠρθωμένα, καὶ ἐνδεδυμένοι σχεδὸν βράκη, ἤρχησαν ἤδη μόλις νὰ πίνωσιν ἐκ τοῦ προσφερθέντος εἰς αὐτοὺς οἴνοδοχείου καὶ ὠμίλου σιγανὰ μὲ ὕψος ἀνήσυχον.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν πρὸ πάντων, ὠχρότατος, σχεδὸν μολυβδόχρους ἔφερε συνεχῶς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἐχαμήλωνεν ἕως εἰς τὰς ὄφρεις του ἄθλιόν τι κάλυμα γραικικόν, ὕπερ ἐφόρει· ἐκράτει τὴν ἀριστεράν του χεῖρα σχεδὸν πάντοτε κεκρυμμένην, φροντίζων νὰ τὴν προσφυλάτῃ ὅσον ἦτο δυνατόν ὡσάκις ἠναγκάζετο νὰ τὴν μεταχειρισθῆ.

Πλέον μακρὰν ἐκάθητο εἰς τράπεζαν ἄλλην νέος τις ἐκκαίδεκαετής ἀγένειος, ἰσχνός, βηθουλοπρόσωπος, τιτανώδης, μὲ βλέμμα ἐσβεσμένον· ἡ μακρὰ μελανὴ κόμη του ἐκυμάτιζε περίξ τοῦ αὐχένος του ὁ νεανίας οὗτος, τύπος πρόωρου ἀκολασίας, ἐκάπνιζε λευκὸν κοντὸν καπνοσωλῆνα· ἔχων τὴν βράχην του ἐστηρικμένην εἰς τὸν τοῖχον, τὰς δύο χεῖράς του εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἀγοραίου χιτῶνος του, τοὺς πόδας του ἐξηπλωμένους ἐπὶ τοῦ σκαμνίου δὲν διέκοπτε τὸν καπνοσωλῆνά του, εἰμὴ διὰ νὰ πῆ ἰσχυρῶς ἀπὸ τὴν φιᾶλην βράκην, θεμένην ἐνώπιόν του.

Οἱ ἄλλοι σιγήθεις τοῦ ἐλευτέρου καταγωγίου ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, δὲν παρεῖχόν τι ἀξιοσημεῖωτον· αἱ φυσιογνωμίαι των ἦσαν θηριώδεις ἢ ἠλιθιωμένοι, ἢ φαιδρότης των

χοιδροειδῆς ἢ ἀκόλαστος, ἢ σιωπῆ των ἐσκεμμένη ἢ μωρά.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ ξένοι τοῦ ἐλευτέρου καταγωγίου ὅτε ὁ ἄγνωστος, ὁ Μαχαιρᾶς καὶ ἡ Τραγωδίστρια εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ.

Τὰ τρία ταῦτα τελευταῖα ὑποκείμενα παίζουσι πρόσωπον πολὺ πλέον σπουδαῖον εἰς τὴν διήγησιν ταύτην· οἱ χαρακτῆρες των εἶναι πολὺ διακεκριμένοι, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἄξιοι περιγραφῆς.

Ὁ Μαχαιρᾶς, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ κράσεως ἀθλητικῆς, ἔχει ὠχρόξανθα ὑπόλευκα μαλλία, ὄφρεις δασείας, καὶ ὑπερμεγέθεις παραγενειάδας ζωηροῦ πυροῦ χρώματος.

Τὸ ἠλιόκυμα, ἡ ἀθλιότης, αἱ σκληραὶ ἐργασίαι τοῦ κατέργου κατέστησαν ὀρειχάλκινον τὴν ὄψιν του φέρουσαν ἐκεῖνο τὸ χρῶμα τὸ ζοφερόν, τὸ ἐλαιόχρουν ἰδίον, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τοὺς καταδίκους.

Μ' ὅλον τὸ προμερόν ἐπίθετόν του, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐκφράζουσι μᾶλλον εἶδος τι αὐθαδείας κτηνώδους παρὰ θηριωδίας, μολοντί τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ κρανίου του δεικνύει ἐπικράτησιν τῶν φονικῶν καὶ σαρκικῶν ὀρέξεων.

Ὁ Μαχαιρᾶς φορεῖ κυανοῦν ἄθλιον ἐπενδύτην, περισκελίδα ἀπὸ χοιδρόν βελουδοῦν κατ' ἀρχὰς πράσινον, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα δὲν διακρίνεται ἀπὸ τὰ πυκνὰ ἀλείματα τοῦ βορβόρου, ἅτινα τὸ καλύπτουσιν.

Ὡς ἐκ τινος ἀνωμαλίας παρεδόξου, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Τραγωδίστριας παρουσιάζουσι ἕνα τῶν ἀγγελικῶν καὶ ἀδῶλων ἐκείνων τύπων, οἵτινες σώζουσι τὴν ιδιότητά των μάλιστα ἐν μέσφ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, ὡς ἂν τὸ πλάσμα νὰ εἶναι ἀνίσχυρον νὰ ἐξαλείψῃ διὰ τῶν ἐλαττωμάτων τὸν εὐγενῆ τύπον ἐκεῖνον, ὃν ὁ Θεὸς ἔθεσεν εἰς τὸ μέτωπον προνομιῶχων τινῶν ὄντων.

Ἡ Τραγωδίστρια ἦτο ἠλικίας δεκαεξὶ καὶ ἡμίσεως ἐτῶν.

Μέτωπον τὸ πλέον διαυγές, τὸ πλέον λευκὸν ἐπέκειτο ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἐντελῶς ὡσειδοῦς· θύσανος βλεφαρίδων βοστρυχιζόντων ἐκ τοῦ μάκρους, ἐμισσοκέπαζε τὰ μεγάλα γαλανὰ ὄμματα της· ὁ χνοῦς τῆς πρώτης νεότητος ἐβελοῦδονε τὰς στρογγύλους καὶ ῥοδοχρῶδους παρειάς της· τὸ μικρὸν πορφυροῦν της στόμα, ἡ λεπτὴ καὶ εὐθεῖα ῥίν, καὶ ὁ καῖλος πώγων αὐτῆς ἐσχηματισμένα κατὰ γραμμὴν ἦσαν τῆς πλέον ἀξιολατρευτοῦ ἡδύτητος καὶ χάριτος· ἐξ ἐκάστου μέρους τῶν στιλβόντων κροτάφων της πλόκαμος μαλλίων ξανθός, σποδοειδής, μεγαλοπρεπῆς κατήρχετο συστρεφόμενος στρογγυλοειδῶς ἕως εἰς τὸ μέσον τῆς παρειᾶς, ἀνέβαινε ὀπισθεν τοῦ ὠτίου, οὐτινος ἀνεκαλύπτετο τὸ κογχυλοβαφές ἄκρον, καὶ ὕστερον ἐχάανετο ὑπὸ τὰς συνεσφιγμένας πτυχᾶς μεγάλου βαμβακεροῦ μανδηλίου πεποικιλμένου μὲ κυανὰ καὶ κομβοειδῆ τετράγωνα, καθὼς λέγουσι χυδαίως, ὡς μῦς.

Ἐν κοράλινον περιδέραιον περιτετελίσσετο εἰς τὸν λαιμὸν της, οὔτινος ἡ ἐξαισία λευκότης καὶ ἡ καλλονὴ ἐπροξένουν θάμβος· ἡ ἐσθῆς αὐτῆς ἐκ δαμασκηνοῦ φαιοῦ, πολὺ πλατεία, ἔδιδε ἵνα μαντεύσῃ τις ἀνάστημα λεπτόν, εὐλύγιστον καὶ στρογγύλον, ὡς βοῦρλον· εὐτελές δὲ μικρὸν σάλι κιτρινόχρουν, μὲ χρσοῦς ἡ πρασίνοιοι, διεσταυρόνετο ἐπὶ τοῦ στῆθους της.

Τὸ θέλητρον τῆς φωνῆς τῆς Τραγωδιστρίας ἀφῆκε ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἄγνωστον ὑπερασπιστὴν της· τῷ ὄντι ἡ φωνὴ αὐτῆ, γλυκεῖα, πάλλουσα, ἀρμονικὴ, εἶχε θέλητρον τι τοσοῦτον ἀκαταμάχητον, ὥστε ὁ ὄχλος τῶν κακούργων καὶ τῶν ὀνησιῶν γυναικῶν, ἐν μέσφ τῶν ὁποίων ἡ νέα αὐτῆ ἔζη, τὴν παρεκάλει συνεχῶς διὰ νὰ τραγωδῆ, τὴν ἤκουε μὲ ἔκστασιν, καὶ τὴν εἶχεν ἐπονομάσει ἡ Γουαλόζα (ἡ Τραγωδίστρια).

Ἡ Γουαλόζα εἶχεν ἕτερόν τι ἐπιθέτον, ὀφειλόμενον εἰς τὴν παρθενικὴν ἀπλότητα τῶν θελήτρων της.

Ὀνομάζετο ἀκόμη "Αρθος Μαρίας, λέξεις, αἵτινες εἰς τὴν ἀργοτικὴν γλώσσαν, σημαίνουσι τὴν ἀειπαρθερον.

Ἐθέλομεν δυνηθῆ νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ ἐννοήσῃ τὴν παράδοξον ἐντύπωσιν μας, ὅταν ἐν μέσφ τοῦ αἰσχροῦ τούτου λεξικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ λέξεις, αἵτινες σημαίνουσι τὴν κλοπὴν, τὸ αἷμα, τὸν φόνον, εἰσὶν ἀκόμη πλέον στυγεραὶ καὶ πλέον τρομακτικαὶ παρὰ τὰ ἀποτρόπαια καὶ φρικώδη πράγματα, ἅτινα ἐκφράζουσι, νὰ ἐννοήσῃ, λέγομεν, τὴν ἐντύπωσιν μας ὅταν κατελάβομεν αἴφνης ταύτην τὴν μεταφορὰν γλυκείας τινος καὶ τοσοῦτον συμπαθητικῆς καὶ εὐσεβοῦς ποιήσεως "Αρθος Μαρίας;

Ἐδὲν ὁμοιάζει κρίνον ὠραῖον, ὑψόνον τὴν χιονώδη εὐωδιάζουσαν κορυφὴν τοῦ ἀπὸ τὸν ἀμόλυτον κύλικάτου, ἐν μέσφ πεδιάδος ἀχνίζούσης ἀπὸ σφαγῆν καὶ αἱματοχυσίαν;

Παράξενος ἀντίθεσις, παράδοξος συντυχία! οἱ ἐφευρεταὶ τῆς τρομακτικῆς ταύτης γλώσσης ὑψώθησαν οὕτω μέχρις ἀγίας τινός ποιήσεως! ἔδωκαν ἐν θέλητρον περιπλέον εἰς τὸν ἀγνόν στοχασμὸν, τὸν ὁποῖον ἤθελον νὰ ἐκφράσωσι.

Αἱ σκέψεις αὗται· δὲν κάμνουσι νὰ νομίσῃ τις, συλλογιζόμενος ἐπίσης περὶ ἀντιθέσεων ἄλλων, αἵτινες ῥηγνύουσι συνεχῶς τὴν τρομακτικὴν μονοτονίαν τῶν πλέον ἐγκληματικῶν ὑπάρξεων, ὅτι ἀρχαί τινες ἠθικῆς εὐσεθείας, ὡς εἶπεῖν, ἔμφυτοι, ῥίπτουσι ἀκόμη ἐννοτε ἐδῶ κ' ἐκεῖ ζωηρὰς τινὰς λάμψεις εἰς τὸ βάθος τῶν πλέον ζοφερῶν ψυχῶν; οἱ κακούργοι ἐν σύνολον θεωρούμενοι, εἰσὶ πολὺ σπάνια φαινόμενα.

Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Γουαλόζης (θέλομεν ὀνομάσει τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον Ῥοδόλφον) ἐφαίνετο εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἢ τριάκοντα ἕξ ἐτῶν· τὸ ἀνάστημά του μέτριον, κομψόν, ἐν-

πελῶς σύμμετρον, δὲν ἐφαίνετο ν' ἀναγγέλλῃ τὴν ἐκπληκτικὴν ἐκείνην ῥωμαλεότητα, ἣν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀνέπτυξεν εἰς τὴν πάλην του μετὰ τοῦ ἀθλητικοῦ Μαχαιρᾶ.

Ἐστάθη δυσκολώτατον νὰ προσδιορίσῃ τις θετικὸν τινα χαρακτῆρα ὡς πρὸς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ῥοδόλφου· αὕτη συνεκέντρονε τὰς πλέον παραξένους ἀντιθέσεις.

Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν κανονικῶς ὠραῖα, πολὺ ὠραῖα δι' ἓνα ἄνθρωπον.

Ἡ ὑπόχλωμος ὄψις του, οἱ φαιόχρσοι μεγάλοι ὀφθαλμοὶ του πάντοτε σχεδὸν ἡμίκλειστοι καὶ περικυκλωμένοι ἀπὸ λεπτὸν κυανοῦν τόξον, τὸ ἀμελὲς βέδισμα του, τὸ ῥεμβῶδες βλέμμα του, τὸ εἰρωνικὸν μειδιάμα του, ὅλα ταῦτα ἐδείκνυον ἄνθρωπον ἐξημεθλυμένον, οὔτινος ἢ κράσις ἦτο ἂν ὄχι ἐφθαρμένη τοῦλάχιστον ἐξησθενημένη ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατικὰς ἀσωτίας ζῶης ἡδυπαθοῦς, εὐδαίμονος.

Καὶ μῶλον τοῦτο, μὲ τὴν κομπὴν καὶ λευκὴν χεῖρά του ὁ Ῥοδόλφος ἔρριψε κατὰ γῆς ἓνα τῶν ληστῶν τῶν πλέον ῥωμαλέων, τῶν πλέον τρομερῶν τῆς συνοικίας ταύτης τῶν ληστῶν.

Λέγομεν ἀριστοκρατικὰς ἀσωτίας, ἐπειδὴ ἡ μέθη ἐξαιρέτου τινὸς οἴνου διαφέρει πληρέστατα ἀπὸ τὴν μέθην φρικώδους τινὸς ποτοῦ δολωμένου· ἐπειδὴ ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰς τὰ ὄμματα τοῦ παρατηρητοῦ, αἱ ἀσωταὶ διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ συμπτώματα, ὡς διαφέρουσι φύσις καὶ εἶδος.

Ῥυτίδες τινὲς τοῦ μετώπου τοῦ Ῥοδόλφου ἀπεκάλυπτον τὸν βαθέως σύνου, τὸν βραέως σκεπτικὸν ἄνθρωπον. . . μῶλον τοῦτο ἢ σταθερότης τῶν περιοχῶν τοῦ στόματός του, ἢ κράσις τῆς κεφαλῆς του, ἐνίστε ὑπερήφανος καὶ εὐτολμος, ἀνεκάλυπτε τότε τὸν ἐνεργητικὸν ἄνθρωπον, οὔτινος ἢ φυσικὴ δύναμις, τὸ θάρσος ἐξασκουσι πάντοτε ἐπὶ τοῦ πλήθους ἀκαταμάχητόν τινα ὑπεροχὴν.

Συνεχῶς τὸ βλέμμα του ἐπεβαρύνετο ἀπὸ θλιθεράν τινα μεταλλοχολίαν, καὶ πᾶν ὅ,τι ἢ εὐσπλαγχνία ἔχει πλέον βοηθητικόν, πᾶν ὅ,τι ὁ οἶκτος ἔχει πλέον συγκινητικόν, ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του· ἄλλοτε ἐξ ἐναντίας, τὸ πνεῦμα τοῦ Ῥοδόλφου κατεσταίνεται σκληρὸν, κακεντρεχὲς· τὰ χαρακτηριστικὰ του ἐξέφραζον τοσαύτην καταφρόνησιν καὶ σκληρότητα, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ τὸν νομίσῃ ἰκανὸν διὰ νὰ αἰσθανθῇ γλυκεῖαν τινὰ συγκίνησιν.

Ἡ συνέχεια τῆς διηγῆσεως ταύτης θέλει δείξῃ ποία διατάξεις ἔργων ἢ ιδεῶν διήγειρεν εἰς αὐτὸν πάθη τοσοῦτον ἐναντία·

Εἰς τὴν πάλην του μετὰ τοῦ Μαχαιρᾶ ὁ Ῥοδόλφος δὲν εἶχε δείξει οὔτε ὀργὴν οὔτε μῖσος ἐναντίον τούτου τοῦ ἀναξίου· δι' ἑαυτὸν ἀντιπάλου· ἐπαναπαυόμενος εἰς τὴν ἰσχύν του, εἰς τὴν δεξιότητά του, εἰς τὴν εὐστροφίαν του δὲν ἤσθάνθη, εἰμὴ σκωπτικὴν τινα περιφρόνησιν διὰ τὸ εἶδος τοῦ ἀλόγου ζώου· ὅπερ ἔρριψε κατὰ γῆς.

Διὰ νὰ τελειοποιήσωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Ῥοδόλφου θέλομεν προσθέσει, ὅτι ἡ κόμη του ἦτο καστανόχρους στυλπνὴ τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ὁποῖου ἦσαν αἱ εὐγενῶς ὡς τόξα διαγεγραμμένα ὀφρεῖς του, καὶ ὁ μικρὸς του μύσταξ ὁ λεπτὸς καὶ λιεὸς ὁ μανθῦας του ὀλίγον τετριμένος ἦτο ἐπιμελῶς εἰργασμένος.

Ἄλλως οἱ τρόποι καὶ ἡ γλῶσσα, ἅτινα ἐπετηδεύετο μὲ ἀπίσειτον εὐκολίαν, ἔδιδον εἰς τὸν Ῥοδόλφον πλήρη ὁμοίότητα μὲ τοὺς ξένους τῆς δρακαίνης· ὁ χαρῖεις καὶ κομπῶς τραχηλὸς του ἐπίσης γλαφυρῶς ἀφωμοιωμένος μὲ ἐκείνον τοῦ Ἰνδοῦ Βάκχου, ἦτο περικυκλωμένος ἀπὸ λαίμοδέτην μαῦρον ἀμελῶς δεδεμένον, καὶ τοῦ ὁποῖου αἱ ἄκραι ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου τοῦ κυανοῦ μανθῦα του, οὔτινος τὸ λευκοφαῆς χρῶμα ἀνήγγελλε τὴν παιδιότητά του· διπλὴ γραμμὴ ἤλων ἄπλιξε τὰ χονδρὰ πέδιλά του· τέλος, ἐξαιρουμένων τῶν χειρῶν του, αἴτινες ἦσαν σπανίας διακρίσεως, καλλονῆς, τίποτε δὲν τὸν διέκρινεν ὕλικῶς ἀπὸ

τούς ξένους τοῦ ἐλευθέρου καταγωγίου, ἐνῶ τὸ ἀποφασιστικὸν ὕφος του, καί, οὕτως εἰπεῖν, ἡ θρασεῖα γαληνότης του, ἔθετε μεταξύ αὐτοῦ καὶ ἐκείνων μίαν ἀκαταμέτρητον ἀπόστασιν.

Ἄφου εἰσηλθεν εἰς τὸ ἐλεύθρον καταγωγίον ὁ Μαχαιρᾶς, θέσας μίαν τῶν πλατυτάτων τριχωτῶν χειρῶν του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ῥοδόλφου, ἐφώνηξε :

Χαῖρε ὁ Κύριος τοῦ Μαχαιρᾶ ! . . ναι, φίλοι, οὗτος ὁ δευτεροτοκος μ' ἐξέπλυνε . . . ἄς εἶναι εἰδησις εἰς τοὺς ἐραστάς, οἵτινες ἤθελον λάβει τὴν ιδέαν νὰ θελήσωσι διὰ νὰ σπάσωσι τὴν ῥάχην των, ἢ νὰ θραύσωσι τὴν *σορβόρην* (τὴν κεφαλὴν των), λογιζομένου καὶ αὐτοῦ τοῦ Διδασκάλου . . . ὅστις αὐτὴν ταύτην τὴν φορὰν θέλει εὐρεῖ τὸν διδάσκαλόν του . . . ἀποκρίνομαι περὶ τούτου καὶ τὸ στοιχηματίζω !

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, ὅλοι ἀπὸ τὴν Δράκαιναν ἕως τοῦ τελευταίου τῶν συνήθων τοῦ ἐλευθέρου καταγωγίου ἔρριψαν τὰ βλέμματά των εἰς τὸν νικητὴν τοῦ Μαχαιρᾶ μὲ δειλὸν σέβας.

Οἱ μὲν ἀπέσυραν τὰ πατήριά των καὶ τὰ οἰνοδοχεῖά των εἰς τὴν ἄκραν τῆς τραπέζης, ἣν κατεῖχον, σπουδάζοντες νὰ κάμωσι τόπον εἰς τὸν Ῥοδόλφον ἐν περιστάσει, καθ' ἣν ἤθελε θελήσει νὰ καθήσῃ εἰς τὸ πλάγι των· ἄλλοι ἐπλησίασαν τὸν Μαχαιρᾶν διὰ νὰ τὸν ζητήσωσι μὲ σιγανὴν φωνὴν λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ ἀγνώστου τούτου, ὅστις οὕτω νικητικῶς εἰσῆρχετο κατὰ πρῶτον εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ δράκαινα τέλος, ἀπεύθυνεν εἰς τὸν Ῥοδόλφον ἐν τῶν πλέον χαριέντων μειδιαιμάτων της· πρᾶγμα ἀνήκουστον, ὑπερμετρον, μυθῶδες εἰς τὰ χρονικά τοῦ *λευκοῦ λαγιδέως*, αὕτη ἡγήθη ἀπὸ τὸ ταμεῖόν της διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς τοῦ Ῥοδόλφου καὶ νὰ γνωρίσῃ τί ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν *ἐταιρείαν του*, προσοχή, ἣν ἡ δράκαινα, δὲν ἔλαβε ποτὲ διὰ τὸν περίφημον Διδάσκαλον, τὸν τρομερὸν κακοῦργον, ὅστις ἔκαμε νὰ τρέμῃ ὁ ἴδιος Μαχαιρᾶς.

Εἰς τῶν δύο ἀνθρώπων τῆς μορφῆς τῆς ἀπαισίας, οὗς περιεγράψαμεν, (ἐκεῖνος ὅστις ὠχρότατος ἔκρυπτε τὴν ἀριστεράν του χεῖρα καὶ ἐχαμήλωνε πάντοτε τὸν ἑλληνικὸν του σκουφον ἐπὶ τοῦ μετώπου του) ἔκλινε πρὸς τὴν δράκαιναν, ἣτις ἐπιμελῶς ἐσπῆγγιζε τὴν τράπεζαν τοῦ Ῥοδόλφου, καὶ τὴν ἠρώτησε μὲ φωνὴν βραγχώδη.

— Ὁ Διδάσκαλος δὲν ἦλθε σήμερον;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ καλομάννα Πονίσσα.

— Ἐχθές;

— Ἦλθε.

— Μετὰ τῆς νέας γυναικὸς του;

— Ἄ τοῦτο! μήπως μὲ ἐκλαμβάνεις ὡς κατάσκοπον μὲ τὰς ἀπάτας σου; νομίζεις ὅτι θέλω καταμηνύσει τοὺς ξένους σου (τοὺς μουστερίδες μου); εἶπεν ἡ δράκαινα μὲ φωνὴν μητηνώδη.

— Ἐσυμφωνήσαμεν συνέντευξιν τὴν ἐσπέραν ταύτην μετὰ τοῦ Διδασκάλου, ἐπανέλαβεν ὁ ληστής, ἔχομεν ὑποθέσεις μετ' αὐτοῦ.

— Τοῦτο σεῖς, τὸ ἤξεύρετε, εἰν' ἐδικαί σας ὑποθέσεις, ὅλοι σας μία σωρεία δολοφόνου!

— Δολοφόνου! ἐπανέλαβεν ὁ ἀλήτης κακοῦργος, μὲ ὀργίλον ὕφος· ἀλλ' οἱ δολοφόνου σὲ ζῶσι!

— Ἄ τοῦτο! μὲ ἀφίνεις ἤσυχον; ἐφώνησεν ἡ δράκαινα μὲ τόνον ἀπειλητικόν, ὑφόνουσα κατὰ τοῦ ἐρωτῶντος τὴν ὅποιαν ἐκράτει οἰνοχόην.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκάθησε πάλιν εἰς τὴν θέσιν του μεμψιμοιρῶν.

Τὸ ἄνθος τῆς Μαρίας, ἐμβαῖνον εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Δρακαίνης κατόπιν τοῦ Μαχαιρᾶ, εἶχεν ἀντιχαιρετηθῆ μὲ τὸν μαραμένον τὴν μορφήν νεανίαν.

Ὁ Μαχαιρᾶς εἶπεν εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον :

— Αἴ! Μπαρπουνάκι σὺ πίνεις λοιπὸν πάντοτε ρακὴν;
 — Πάντοτε ἀγαπῶ κάλλιον, νὰ κάμνω τὴν *χεῖ-
 λώνην* (νὰ τρώγω ὀλίγον), καὶ νὰ φορῶ φιλοσόφους (παλιο-
 πάπουτζα) εἰς τοὺς πόδας, παρὰ νὰ μένω χωρὶς ρακὴν εἰς τὸν
 λάρυγγα, καὶ χωρὶς καπνὸν εἰς τὸν καπνοσωληνά μου, λέγει ὁ
 νέος μὲ ἀσθενῆ, φωνὴν χωρὶς ν' ἀλλάσῃ θέσιν καὶ ἀναφυσῶν
 ἀπὸ τὸ στόμα του πυκνοὺς ἀτμοὺς καπνοῦ.

— Καλὴ ἑσπέρα, Καλομάννα Πονίσσα, εἶπεν ἡ Τραγω-
 δίστρια.

— Καλὴ ἑσπέρα, Ἄνθος τῆς Μαρίας, ἀπεκρίθη ἡ δράκαινα
 πλησιάζουσα τὴν νεάνίδα διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ ἐνδύματα,
 ἅτινα ἐκάλυπτον τὴν δυστυχή, καὶ τὰ ὅποια τῇ εἶχεν ἐνοικιά-
 σει μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην τὴν εἶπε μὲ ἐν εἶδος σκυθρω-
 πῆς εὐαρεστήσεως.

— Πολλὰ εὐαρεστον εἶναι νὰ ἐνοικιάζῃ τις πράγματα, εἰς
 ἑσέ εἶσαι παστρική ὡς μία γατίτζα. οὕτως
 ἐγὼ δὲν ἔδωκα τὸ ὠραῖον πορτοκαλί σάλι μου εἰς ὄχετους
 ἀκαθαρσιῶν ὁμοίους ὡς ἡ *Στροφεὺς* (α) ἢ ὡς ἡ *Κεφαλή* τοῦ
ἑκροῦ ἀλλ' ἔχεις δίκαιον, ἐγὼ σ' ἔδωκα τὴν ἀνατροφήν
 μετὰ τὴν ἐξοδὸν σου ἀπὸ τὴν φυλακὴν . . . καὶ πρέπει τις νὰ
 εἶναι δίκαιος, δὲν ὑπάρχει καλῆτερον ὑποκείμενον παρὰ σέ εἰς
 ὅλην τὴν πόλιν.

Ἡ Τραγωδίστρια ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐφάνη
 διόλου ὑπερήφανος διὰ τοὺς ἐπαίνους τῆς δρακαίνης.

— Ἰδὲ! εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, ἔχετε εὐλογημένον κλάδον
 πύξου (τζιμισίρι) (β) ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου σας, καλομάννα;

Καὶ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλόν του τὸν ἅγιον κλάδον, καρφω-
 μένον ὀπίσθεν τοῦ πεπαλαιωμένου ὥρολογίου.

(α) Τὸ συστρεφόμενον κάλυμα ἐπὶ τῆς καπνοδόχης.

(β) Τὰ παρ' ἡμῖν μύρτα τοῦ πάσχα.

— Ἐ καλῶς! μήπως πρέπει νὰ ζῶμεν ὡς εἰδωλολάτραι;
 ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ τρομερὰ γυνή.

Ἵστερον ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας ἐπρόθεσε.

— Εἰπέ μας λοιπὸν Γουαλόζα, δὲν θὰ μᾶς τραγωδήσῃς
 κἀνὲν ἀπὸ τὰ τραγούδια σου;

— Μετὰ τὸν δεῖπνον, καλομάννα Πονίσσα, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ἰ! ἀγαπᾶτε νὰ σᾶς προσφέρω; εἶπεν ἡ δράκαινα εἰς
 τὸν Ῥοδόλφον τὸν ὁποῖον ἤθελεν αὐτὴ νὰ φιλοφρονηθῇ καλῶς
 καὶ ἴσως ἐν ἀνάγκῃ ν' ἀποκτήσῃ καὶ διὰ θυσίας τὴν προστα-
 σίαν του.

— Ἐρωτήσατε τὸν Μαχαιρᾶν, καλομάννα, αὐτὸς φιλεῖει
 ἐγὼ πληρόν.

— Ἐ καλῶς! εἶπεν ἡ δράκαινα στραφεῖσα πρὸς τὸν ληστὴν,
 τί λοιπὸν θέλεις διὰ δεῖπνον, κακὲ σκύλε;

— Δύω διπλᾶς *κολέττας* τοῦ *στραβοῦ* τῶν δώδεκα, ἓνα
ἀρλεκίνον καὶ τρεῖς γωνίας τοῦ *Λαρτίφ* (δηλ. δύο λίτρας οἴνου
 δώδεκα σολιδίων, τρεῖς γωνίας ἄρτου μαλακωπάτου καὶ ἓνα
 ἀρλεκίνον (α) εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, ἀφοῦ διὰ τινὰ στιγμὴν ἐμε-
 λήτησε τὴν σύνθεσιν τούτου τοῦ *καταλόγου τῶν φαγητῶν*.

— Βλέπω ὅτι εἶσαι πάντοτε μίᾳ φοβερᾷ *κάμπη* (περίφημος
 φαγᾶς), καὶ ὅτι ἔχεις πάντοτε πάθος διὰ τοὺς ἀρλεκίνους.

— Ἐ καλῶς, τώρα, Τραγωδίστρια, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς,
 πεινᾶς;

— Ὅχι, Μαχαιρᾶ.

— Θέλεις ἄλλο τι παρὰ ἀρλεκίνον, κόρη μου; εἶπεν ὁ
 Ῥοδόλφος.

(α) Ἀρλεκίνος εἶναι τὸ ἀνάμικτον ἀπομάζωμα κρέατος, ἰχθύων καὶ ὀστέων
 τῶν εἰδῶν τῶν ἀπομειναρίων προερχομένων ἀπὸ τὰ περισσώματα τῆς τραπέ-
 ζης τῶν ὑπηρετῶν τῶν μεγάλων οἴκων· αἰσχυρόμεθα διὰ τῆς λεπτομερείας
 ταύτης, ἀλλά συντρέχουσι ὡς πρὸς τὸ σύνολον τῶν π. φαδῶν τούτων ἰθῶν.

— "Ω! ὄχι, ἡ πεινὰ μου ἐπέρασεν."

— "Ἄλλ' ἰδὲ λοιπὸν τὸν κύριόν μου, . . . κῆρη μου, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, γελῶν χονδροειδῶς. καὶ δεικνύων διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ῥοδόλφον· μήπως δὲν τολμᾶς νὰ τὸν στραβοκυτάξῃς;

Ἡ τραγωδίστρια ἐρυθρίασε καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς ν' ἀποκριθῆ.

Μετά τινὰς στιγμὰς, ἡ δράκαινα ἔρχεται ἡ ἴδια νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ Ῥοδόλφου μίαν οἶνοχόην μὲ οἶνον. ἄρτον καὶ τὸν ἀρλεκίνρον, τοῦ ὁποίου δὲν θελομεν δοκιμάσει νὰ δώσωμεν ἰδεάν τινὰ εἰς τὸν ἀναγνώστην, εἰμὴ θελομεν σημειώσαι, ὅτι ὁ Μαχαιρᾶς ἐφάνη ὅτι εὔρεν αὐτὸν ἐντελῶς τῆς εὐχαριστήσεώς του, ἐπειδὴ ἐκραύγασε.

— Τί φαγητόν! Θεέ, Θεέ! . . . τί φαγητόν! τοῦτο εἶναι ὡς ἐν παντοφορεῖον! ὑπάρχει ἐν αὐτῷ πᾶν εἶδος δι' ὅλας τὰς ὀρέξεις. δι' ἐκείνους, οἵτινες καταλύουσι, καὶ δι' ἐκείνους, οἵτινες νηστεύουσι· δι' ἐκείνους, οἵτινες ἀγαπῶσι σάκχαρι, καὶ δι' ἐκείνους οἵτινες ἀγαπῶσι τὸ πεπερί . . . ἄκρα πτηνῶν, οὐραὶ ἰχθύων, κόκκαλα πυριζόλων (*côtelettes*) ζῦμαι παραγεμιστοῦ τηγανιτοῦ, τυροῦ, λαχάνων, κεφαλαὶ σκολόπακος (μπεπάτζης) ἀμυγδαλόπυκτον καὶ σαλάτα . . . ἀλλὰ τρῶγε λοιπὸν, Γουαλόζα . . . τοῦτο εἶναι ἐπιμελῶς κατεσκευασμένον . . . μήπως ἔχεις ὑπανδρευθῆ σήμερον;

— Ὑπανδρευθῆ! ἄ! ναι βέβαια ἔφαγα ταύτην τὴν πρωΐαν τοῦ ἐνός σολδίου μου τὸ γάλα καὶ τοῦ ἐνός σολδίου μου τὸν ἄρτον.

— Ἡ εἴσοδος νέου τινος ὑποκειμένου εἰς τὸ καπηλεῖον διέκοψε ταύτας τὰς συνομιλίας καὶ ἔκαμε νὰ ἐγερθῶσιν ὄλαι αἱ κεφαλαί.

Οὗτος ἦτο ἄνθρωπος μέσης ἡλικίας, εὐκίνητος καὶ εὐρωστος φορῶν ὑπενοῦτην καὶ σκιαδίου, ἐντελῶς μὸρφωμένος εἰς τὰ ἔ-

θημα τοῦ ἐλευθέρου καταγωγίου μετεχειρίσθη τὴν οἰκείαν γλῶσσαν εἰς τοὺς ξενοδόχους του διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ πρὸς τὸν δεῖπνον.

Μολοντί ὁ ξένος οὗτος δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς συνήθεις τοῦ ἐλευθέρου καταγωγίου, δὲν ἔδωκαν προσοχὴν πλέον εἰς αὐτὸν· ἐκρίθη ἐκ πρώτης ὄψεως.

Διὰ ν' ἀναγνωρίσωσι τοὺς ὁμοίους των, οἱ λησται, καθὼς οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, ἔχουσι διαγνωστικόν τι βέβαιον βλέμμα.

Ὁ γέηλος ἐκάθησεν εἰς τρόπον τοῦ νὰ δύναται διὰ νὰ παρατηρῆ τὰ δύο ἄτομα τῆς ἀπαισίας μορφῆς, ὧν ὁ ἕτερος εἶχε ζητήσῃ τὸν Διδάσκαλον· ἐκράτει προσηλωμένον ἐπ' αὐτῶν τὸ βλέμμα του, ἀλλ' οὔτοι, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, δὲν ἠδύναντο νὰ ἰδεασθῶσι περὶ ταύτης τῆς ἐπαγρυπνήσεως, τῆς ὁποίας ἦσαν τὸ ἀντικείμενον.

Αἱ συνομιλίας, στιγμιαίως διακοπεῖσαι, ἐπανελήφθησαν· μὴ ὄλην τὴν αὐθάδειάν του ὁ Μαχαιρᾶς ἐδείκνυεν εἰδὸς τι σεβασμοῦ πρὸς τὸν Ῥοδόλφον, δὲν ἐτόλμα νὰ ὀμιλῆ πρὸς αὐτὸν μὲ τὸ σὺ καὶ σέ· οὗτος ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐσέβετο τοὺς νόμους, ἀλλ' ὅμως ἐσέβετο τὴν δύναμιν . . .

— Μὰ τὴν ἀνθρωπίνην πίστιν, εἶπε πρὸς τὸν Ῥοδόλφον, μολοντί ἔλαθα τὸν χορόν μου (ἐδάρην) κολακεύομαι ὅμως ἐπίσης, διότι σᾶς ἀπήνησα.

— Ἐπειδὴ εὐρίσκεις τὸν ἀρλεκίνρον τῆς ὀρέξεώς σου . . .

— Πρῶτον διὰ τοῦτο . . . καὶ ἔπειτα διότι διακαίομαι ἀπὸ ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σᾶς ἰδῶ νὰ ἐλθῆτε εἰς χεῖρας μὲ τὸν Διδάσκαλον· ἐκείνον, ὅστις μὲ ἐξέπλυνε πάντοτε . . . νὰ τὸν ἰδῶ ξεπλυμένον εἰς τὴν σειρὰν του . . . τοῦτο θέλει μὲ εὐχαριστήσαι.

— "Ἄ οὔτω, μήπως νομίζεις, ὅτι διὰ νὰ διασκεδάσῃς θέλω τηδῆσαι ὡς ἀρκίων ἐπὶ τοῦ Διδασκάλου;

— "Όχι, αλλά θέλει πηδήσει εκείνος κατ' ἐπάνω σας ἅμα ἀκούσῃ, ὅτι εἰσθε ἰσχυρώτερός του, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς τρίβων τὰς χεῖρας.

— "Ἐχω ἀκόμη ἱκανὰ νομίσματα διὰ νὰ τὸν πληρώσω! εἶπεν ἀδιαφόρως ὁ Ῥοδόλφος, ὑπερον ἐπανελάθεν: ἂ ἐντοσούτῳ, κάμνει καιρὸς σκύλιος ἂν ζητήσωμεν ἐν ποτήριον ῥακῆς μὲ ζάκχαρι, τοῦτο θέλει φέρει τὴν Τραγωδίστριαν εἰς διάθεσιν νὰ τραγωδήσῃ

— Τοῦτό μοι ἀρέσκει, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Καί διὰ νὰ γνωρισθῶμεν, ἄς εἰπῶμεν ποῖοι εἴμεθα, ἐπρόσθεσεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἄλθῖνος ὁ λεγόμενος Μαχαιρᾶς, δεσμώτης ἀπελευθερωμένος, ξυλοφόρος τῶν κυματουμένων ξύλων εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ ἀγίου Παύλου, παγωμένος τὸν χειμῶνα, καὶ ἐψημέεις τὸ θέρος, ἰδοὺ ὁ χαρακτήρ μου, εἶπεν ὁ συνεστιάτωρ τοῦ Ῥοδόλφου, κάμνων τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν μὲ τὴν ἀριστεράν του χεῖρα. ἂ τοῦτο! ἐπρόσθεσε, καὶ σεῖς, κύριέ μου εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν σᾶς βλέπω εἰς τὴν πόλιν τοῦτο δὲν λέγω διὰ νὰ σᾶς τὸ ἐπιπλήξω, ἀλλὰ διότι εἰσήλθετε εἰς αὐτὴν ὀρμητικῶς ἐπὶ τοῦ κρανίου μου καὶ κτυπῶντες τὸ τύμπανον ἐπὶ τοῦ δέρματός μου. Ἄ, ποῖον κύλισμα! πρὸ πάντων οἱ γρονθισμοὶ ἐκεῖνοι πρὸς τὸ τέλος τὸ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε· ποία εὐγενῆς ἄμιλλα γρονθισμῶν ἦτον ἐκεῖνη! ἀλλ' ἔχετε κανέν ἄλλο ἐπάγγελμα παρὰ τὸ νὰ ἐκπλύνετε τὸν Μαχαιρᾶν;

— Εἶμαι ζωγράφος ὀπτικὸς, καὶ ὀνομάζομαι Ῥοδόλφος.

— Ὀπτικὸς ζωγράφος! διὰ τοῦτο λοιπὸν ἔχετε τὰς χεῖρας τοσοῦτον λευκάς, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον, ἂν ὅλοι οἱ ὀμότεχνοί σας εἶναι καθὼς σεῖς, φαίνεται δὲν εἶναι πολὺ εὐτκόλον διὰ νὰ ἔχωσι τοιοτοτρόπως τὰς

χεῖρας: ἀλλ' ἐπειδὴ εἰσθε τεχνίτης, καὶ ἀναμφιβόλως τεχνίτης τίμιος . . . διατί ἔρχεσθε εἰς ἐν ἐλεύθερον καταγώγιον, ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν, εἰμὴ λωποδῦται, δολοφόνοι, ἢ δεσμῶται ἀπελευθερωμένοι ὡς ἐμὲ, καὶ οὔτινες δὲν δύνανται νὰ ὑπάγωσιν ἀλλαγῶ;

— Ἐρχομαι ἐδῶ διότι ἀγαπῶ τὴν ἀπλοϊκὴν κοινωνίαν.

— Ἄ! . . . ἂ! εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, κινῶν τὴν κεφαλὴν μεῦρος ἀμφιβολίας. σᾶς εὔρον ἐντὸς τῆς διόδου τοῦ Κοκκινόχειρος τέλος . . . ἀρκεῖ . . . λέγετε ὅτι δὲν τὸν γνωρίζετε;

— : Θέλεις μὲ ἀηδιάσει ἀκόμη πολὺν καιρὸν μὲ τὸν Κοκκινόχειρά σου; ὁ ἄδης ἄς τὸν καταπῆ . . ἂν τοῦτο ἀρέσκη εἰς τὸν ἑωσφόρον!

— Ἀκούσατε, κύριέ μου, δυσπιστεῖτε ἴσως εἰς ἐμὲ, καὶ δὲν ἔχετε ἄδικον . . . ἀλλ' ἐὰν θέλετε, θέλω σᾶς διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν μου . . . μὲ συμφωνίαν νὰ μὲ μάθετε διὰ νὰ δίδω τοὺς γρονθισμοὺς, οὔτινες ἐστάθησαν ἢ ἀνθεδέσμη τῆς συλλογῆς μου τὸ ἀπαιτῶ.

— Συμφωνῶ, Μαχαιρᾶ, θέλεις μὲ εἰπεῖ τὴν ἱστορίαν σου, καὶ ἡ Τραγωδίστρια θέλει μὲ εἰπεῖ ἐπίσης τὴν ἐδικὴν της.

— Ἐχει καλῶς, ἐπανελάθεν ὁ Μαχαιρᾶς· ὁ καιρὸς εἶναι τοσοῦτον ἄθλιος, ὥστε οὐδὲ ὑπάλληλος ἀστυνομίας δὲν δύναται ἔξω νὰ προβῆ . . . τοῦτο ἐδῶ θὰ μᾶς διασκεδάσει . . . θέλεις, Τραγωδίστρια;

— Πολλὰ εὐχαρίστως· ἀλλ' ἡ ἱστορία μου δὲν θέλει εἰσθαι μακρά, εἶπε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας;

— Καὶ ὑμεῖς θέλετε εἰπεῖ τὴν ἐδικὴν σας, σύντροφε Ῥοδόλφε ἐπρόσθεσεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ναί, θέλω ἀρχήσει . . .

— Ζωγράφος ὀπτικὸς, εἶπεν, ἡ Τραγωδίστρια, πολλὰ ὠραῖον ἐπάγγελμα.

— Ἔ! πόσον κερδίζετε! κοπιάζοντες ὅλην τὴν ἡμέραν; ἠρώτησεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ἐκαμα τὴν παρατήρησίν μου, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδόλφος· τὰ ὀλιγκῆρα ἡμεροκάματά μου φθάνουσιν εἰς τέσσαρα φράγγα, ἐνίοτε εἰς πέντε, ἀλλὰ κατὰ τὸ θέρος, ὅτε αἱ ἡμέραι εἶναι μεγάλαι.

— Καὶ περιτρέχετε εἰς τὰς διασκοδάσεις συνεχῶς;

— Ναί, δι' ὅσον ἔχω χρήματα· κατὰ πρῶτον ἐξ σολδία διὰ τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου μου.

— Συγχωρήσατε, μεγαλειώτατε κοιμᾶσθε διὰ ἐξ σολδία, σεις; εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸν πλῆθόν του.

Ἡ λέξις αὕτη μεγαλειώτατε, λεχθεῖσα εἰρωνικῶς ὑπὸ τοῦ Μαχαιρᾶ ἔκαμε νὰ ὑπομειδιάσῃ, χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ, ὁ Ῥοδόλφος, ὃς τις ἐπανελάθεν.

— Ἀγαπῶ τὰς ἀναπαύσεις μου καὶ τὴν καθαριότητα.

— Ἰδοὺ εἰς Πατρίκιος τῆς Γαλλίας! εἰς τραπεζίτης! εἰς πλούσιος, ἐφώνασεν ὁ Μαχαιρᾶς, κοιμᾶται διὰ ἐξ! . . .

— Πρὸς τούτοις ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥοδόλφος, τέσσαρα σολδία ἀκόμη διὰ καπνόν, γίνονται δέκα, τέσσαρα διὰ πρόγευμα δεκατέσσαρα· δεκαπέντε διὰ γεῦμα, ἐν ἧ δύο σολδία διὰ ῥακὴν, γίνονται ὅλα περίπου τριάκοντα στρογγυλά (σολδία) τὴν ἡμέραν· ὁ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐργάζωμαι ὅλην τὴν ἑβδομάδα, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ καιροῦ δίδομαι εἰς τὰς τρυφάς.

— Καὶ ἡ οἰκογένειά σας; εἶπεν ἡ Τραγωδίστρια.

— Τὴν ἔφραγεν ἡ χολόρροια, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδόλφος.

— Ποῖοι ἦσαν οἱ συγγενεῖς σας; ἠρώτησεν ἡ Τραγωδίστρια.

— Γρυτοπώλεις ὑπὸ τὰς στήλας τῶν ἀγορῶν, πραγματευόμενοι παλαιὰ βάνη.

— Καὶ διὰ πόσον ἐπωλήσατε τὴν περιουσίαν των; εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ἦμην πολλὰ νέος· ὁ κηδεμών μου τὴν ἐπώλησεν· ὅταν ἔγεινα ἐνήλιξ, ἐξεκαθαρίσθη ὅτι τὸν ἔμενα χρεώστης τριάκοντα φράγγα . . . Ἰδοὺ ἡ κληρονομία μου.

— Καὶ ὁ διδάσκαλός σας ὁ βιομήχανος; ἠρώτησεν ὁ Μαχαιρᾶς;

— Ὁ Πίθηκός μου (ὁ διδάσκαλός μου) ὀνομάζεται Κ. Βορέλης, ὁδὸς Βουρδωνῶν ζῶων . . . ! ἀλλὰ ἀγροῖκον . . . ! κλέπτει, . . . ἀλλὰ φυλάργυρος· προτιμᾷ μᾶλλον νὰ ἐξορύξῃ ἕνα ὀφθαλμὸν του ἢ νὰ πληρώσῃ τοὺς ἐργάτας· αὕτη εἶναι ἡ περιγραφή του· ἂν πλανᾶται, ἀφήσατέ τον νὰ χαθῇ, μὴ τὸν ἐπιναφέρετε εἰς τὸ κατάστημά του· ἐχρημάτισα μαθητευόμενος εἰς αὐτὸν μετὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου· ἔλαβον καλὸν βαθμὸν εἰς τὴν ἀπογραφὴν, κατοικῶ τὴν ὁδὸν τῆς Ἰουδαϊκῆς, εἰς τὴν τετάρτην ὀροφὴν εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος· ὀνομάζομαι Ῥοδόλφος Δουράνδος . . . ! Ἰδοὺ ἡ ἱστορία μου.

— Ἦδη εἶναι ἡ σειρά σου, Τραγωδίστρια, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, φυλάττω ἐγὼ τὴν ἱστορίαν μου εἰς πλέον εὐθυμον ὄραν.

Ἠρόφρα. Σελ. 10. στίχ. 13. « Ἐἶπε ἰδελοῦντῆς γενναῖος ἢ ἀνάγκη μέλοσθι νεότερος εἶσαι ἀνδρεῖος.

ΖΥΓΩ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ.

Ἡ ἀπαισία κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἔφοδος τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ἠνάγκασεν ἐσχάτως ν' ἀναπτυχθῆ μεγαλοπρεπῶς τὸ φύσει ἀνεξάρτητον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πρωτοτύπου καὶ μεγάλου αὐτοῦ λαοῦ· τὰ λαμπρότερα κατορθώματα, οἱ ἱστορικώτεροι θρίαμβοι, τὰ ὑψηλότερα καὶ πολυτιμώτερα ἔργα, ὑπῆρξαν πάντοτε ἔνδοξα γεννήματα τῆς ἀνάγκης, τῆς βίας, καὶ τῆς Ἡρωϊκῆς ἀπελπισίας· ἡ ἐκπληκτικὴ τῆς Ἑλλάδος ἀναγέννησις τοιαύτης φοβερᾶς μητρὸς εὐκλεῆς τέκνον εἶναι· οὕτως αὕτη ἀκολουθεῖ τὴν πορείαν τοῦ μεγάλου της προορισμοῦ.

Ἡ θέα τῶν Ἑλληνικῶν ἡμερῶν εἰς τὴν τελευταίαν ἐποχὴν ταύτην παρέστησε φαινόμενον μέγα. Ἰδέτε· εἰς περιστάσιν, καθ' ἣν προσεβλήθη ἀνθαδῶς ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἔθνους, αὐταὶ ἐν γένει διηρέθησαν εἰς δύο· αἱ μὲν, συνηγοροῦσαι ὑπὲρ τοῦ ξενισμοῦ, δικαιολογοῦσαι τὰς προσβολὰς, τὰς ἀπειλάς καὶ τὰς ὑβρεῖς τῶν ξένων ἔθνων κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ προκαλοῦσαι μὲ πόθον τὴν ἐπέμβασιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐλευθέρως καὶ ἀνεξαρτήτου ταύτης γῆς, παρουσιάζουσιν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ εὐαίσθητου κόσμου θέαμα οἰκτρὸν, ἐλεεινὸν, φρικῶδες· αἱ δὲ, αἰσθανθεῖσαι ἐπαναστατοῦσαν τὴν εὐγενῆ φιλοτιμίαν καὶ καὶ τὸ φυσικὸν μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἀπέναντι τῶν ξενικῶν προσβολῶν, καὶ ὑψώσασαι φωνὴν ἡγεμονικὴν, φωνὴν γενναίαν ὑπὲρ τοῦ ἀπαραβιάστου τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ

παρουσιάζουσιν ἐνώπιον τῆς γῆς θέαμα εὐγενές, ὑπερήφανον, μεγαλοπρεπές: ἄξιον τοῦ προγονικοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς!

Τὰς δύο εἰκόνας τῶν ἐφημερίδων τούτων διὰ μικρῶν ἐρασιμαμάτων τῶν ἰδίων λόγων των θέλομεν παραβάλλει ὑπ' ὄψιν τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ νὰ φέρῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν κρίσιν τοῦ ὁ ἀμερόληπτος καὶ συνετὸς κόσμος.

Εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἔθνους προσβάλλεται ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὸ ἔθνος ὑψώνει φωνὴν κατὰ τῶν ἐπεμβάσεων, τῶν ἀπειλῶν, τῶν ἐπιβουλῶν καὶ τῶν ὕβρεων αὐτῆς, ἰδοὺ μία ἐκ τῶν ἐφημερίδων τοῦ ξενισμοῦ, ἡ σεμνολόγος Ἀθηναῖα τί λέγει εἰς τὸ περὶ διακοινώσεως τῆς Αὐστρίας ἄρθρον τῆς φύλλον 1174.

« Ἡ Βαυαρία δὲν παρητήθη ἀκόμη ἀπὸ τοὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος σκοπούς τῆς, καὶ ἀφοῦ διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τούτων » παρέλαβε πρὸ πολλοῦ συμβοηθὴν τὴν Αὐστρίαν, πολιτεύεται » συγχρόνως τώρα καὶ τὴν Γαλλίαν, καθὼς τὴν ἐπολιτεύθη καὶ » ἀπ' ἀρχῆς, ὡς ὀλιγώτερον δυναμένην νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς σκοπούς τῆς νομίζουσα, ὅτι διὰ τῆς συμπράξεως αὐτῶν θέλει » κατορθώσει πρῶτον ν' ἀποκρούσῃ τὴν Ἀγγλικὴν ἐπιρροὴν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, νὰ καταστρέψῃ δὲ καὶ τοὺς » γνωρίζοντας ἱκανῶς νὰ ἐκτιμήσουν τὴν εἰς τὴν πατρίδα μας φυσικὴν καὶ ἀκαταμάχητον τῆς Ἀγγλίας » ἐπιρροὴν! . . . » ὁ κόσμος λοιπὸν ἄς βλέπῃ μὲ φρίκη τοῦ ἐφημερίδα Ἑλληνικὴν λεγομένην, ἐξυμνοῦσαν καὶ ὑποστηρίζουσαν μὲ θρησκευτικὸν ζῆλον α φυσικὴν καὶ ἀκαταμάχητον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἐπιρροὴν τῆς Ἀγγλίας » καὶ ἄς κρίνῃ ἂν ἡ ἐφημερίς αὕτη εἶναι ἐφημερίς Ἑλληνικὴ, ἢ ἐφημερίς Ἀγγλικὴ, προδίδουσα καὶ ἐπιβουλευμένη προφανῶς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος.

! Διὰ ποῖον δὲ τελικὸν σκοπὸν; διὰ ποῖον ὑψηλὸν σκοποῦμένον γίνονται ἄλλα ταῦτα, καὶ προδοσίαι καὶ ἐπεμβάσεις, καὶ ἀπειλαί, καὶ ἐπιβουλαί; ἢ ἄκακος Ἀθηναῖα προδίδεται καὶ ἰδοὺ τί λέγει πεπρακτιοῦσα εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον.

« Ἰσομογή ὀλίγη, καὶ ἀναμφιβόλως ἡ περιμενομένη λύσις τοῦ δράματος τούτου δὲν θέλει ἀργοπορήσῃ πλέον· ἀλλὰ δὲν εἶναι πιθανόν, διὰ νὰ μὴν εἴπωμεν βέβαιον, ὅτι ὁ λίθος, τὸν ὁποῖον ἀποδοκιμάζουν σήμερον οἱ οἰκοδομοῦντες θέλει τεθῆ εἰς κεφαλὴν γωνίας; . . . »

« Ὁ κόσμος βεβαίως εἰς τὴν οἰκτρὰν θεὰν τοιαύτης παραφροσύνης καὶ ἀναιδείας στείει τὴν κεφαλὴν του, κινούμενος εἰς ἔλεος, καὶ ἐννοεῖ ἀναμφιβόλως, ὅτι ὁ πολύτιμος οὗτος λίθος εἶναι ὁ ἐξαιρούμενος Μαυροκορδάτος· καὶ ἄλλα ταῦτα γίνονται διὰ νὰ τεθῆ οὗτος ὁ λίθος εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς γωνίας!!! τοιούτοτρόπως τάχα πρέπει νὰ γενῆ ἡ λύσις τοῦ ὑπ' αὐτῶν πλεχθέντος τούτου κατὰ τῆς Ἑλλάδος δράματος . . . ἢ δύναντο νὰ δώσωσιν εἰλικρινεστέραν καὶ ἐπισημοτέραν ἐξομολόγησιν; ἢ δὲ βλάσφημος καὶ αἰωνίως ἀσχημονοῦσα Ἀθηναῖα, ἡ ἄσεμνος μαθήτρια καὶ ὑπερασπίστρια ταῦ Καίρη, ἀνήκουσα καὶ ὡς ἐκ τῶν φρονημάτων καὶ ὡς ἐκ τοῦ πολιτικοῦ συστήματος εἰς τὸν προτεσταντισμὸν, οὐδόλως ἐσεβάσθη τὴν ὑπερτάτην Θεότητα, εἰς ἣν ἀναφέρεται ἡ ἱερά αὕτη ῥῆσις· « Λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες . . . » ἀλλ' ἐπαραφρόνησεν, ὥστε νὰ μεταφέρῃ καὶ ἐφαρμώσῃ μὲ γλῶσσαν βέβηλον τὴν θεῖαν ταύτην παραβολὴν εἰς ἕνα οὐτιδανώτατον θνητὸν, καὶ νὰ παραβάλλῃ τὸ ὑπερτάτον Ὄν, τὸν Θεὸν τοῦ παντός, μ' ἕνα κακοῦργον, ὡς νὰ ἐπέπρωτο νὰ σταυροῦται οὕτω καθεκάστην ἐν μέσῳ τῶν κικουόργων ὁ ἄμωμος ἄμνος, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ!!

Εἶδομεν τί λέγει ἡ Ἀθηναῖα; ἄς ἰδῶμεν κατόπιν τί λέγει ἡ διπλωματικὴ Ἀγαμέμνωσις.

« Ὅλ' αἱ ἐφημερίδες ἐπραγματεύθησαν ἤδη περὶ τινος
 » ὑπομνήματος, τὸ ὁποῖον ὁ Κ. Πρόκες ἔδωκεν εἰς τὸν Πρίγ-
 » γιπτα Μέτερνιχ περὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅλαι ἀπὸ τοῦ Φίλου
 » τοῦ Λαοῦ, ὅς τις, εὐσχημότατα ὁμιλήσας περὶ αὐτοῦ,
 » ἐξήγαγεν ὀρθώτατα πορίσματα, μέχρι τοῦ ἐν Ναυπλίῳ
 » Ἄργου, ὁ ὁποῖος ἐξέτεινε καὶ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν ὁρίων
 » τὴν ἀκρόεστον ὕβρεομανίαν του, ἐθεώρησαν ὡς σπου-
 » δαιότατον τὸ πρᾶγμα... μέχρι τοῦδε, ἄλλας παρὰ τὰς
 » δοθεῖσας πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τῆς Αὐγούστης δὲν
 » ἔχομεν, καὶ ἦτον μὲν ἀναμφίβολον, ὅτι ὑπῆρχε τὸ ὑπόμνημα,
 » ἀλλ' ἄγνωστον ἦτο τί τοῦτο περιελάμβανεν ἢ ἄγνοια αὕτη
 » παρέσυρε πολλὰς ἐφημερίδας νὰ μυθολογήσωσιν ὅτι ἡ
 » Αὐστρία ζητεῖ στρατιωτικὴν τῆς Ἑλλάδος κατακράτησιν
 » καὶ ἀπόσθεσιν τῆς αὐτονομίας της.

« Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο μνηολογεῖται ἀπὸ 20/8 Σεπτεμβρίου,
 » συνεγράφη ἀπὸ τὸν ΑΞΙΟΤΙΜΟΝ Κ. Πρόκες, υἱοθετήθῃ δὲ
 » ἀπὸ τὸν Πρίγγιπτα Μέτερνιχον κλ. »

Ἡ διπλωματικὴ Ἀναμόρφωσις ὑποκρίνεται, ὅτι δὲν ἐγνώριζεν
 ἄχρι τῆς ἐσχάτης ὥρας τὸ ὑπόμνημα, καίτοι χαλκευθὲν ἐν
 Ἀθήναις εἰσηγείσει τοῦ ἀποδεδοκιμασμένου λίθου, τοῦ
 γαμβροῦ της· ἐπαινεῖ τὸν συναδελφόν της Φίλον τοῦ λαοῦ,
 διότι συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμά της ὁμίλησεν εὐσχημότατα, καὶ
 καὶ ἐξήγαγε πορίσματα ὀρθώτατα, ἀγανακτεῖ δὲ κατὰ τοῦ
 Ἄργου, καὶ ὕβρεομανία ἐφάνη εἰς τὰ ὄμματά της ἢ ἐθνικὴ
 γενναϊότης καὶ ἀνεξαρτησία, μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ ἐμβριθὴς αὕτη
 ἐφημερίς τοῦ ἔθνους ἐλάλησε κατὰ τῆς ἀποτόμου ταύτης ἐθνικῆς
 προσβολῆς. Πολλὰ δὲ ἄλλαι ἐφημερίδες, λέγει, (καὶ ἐννοεῖται,
 ὅτι ἐννοεῖ ὅλας τὰς ἐφημερίδας τοῦ ἔθνους) ἐμυθολόγησαν κατὰ
 τῆς Αὐστρίας· ἐξυμνοῦσα δὲ τέλος ὡς ΑΞΙΟΤΙΜΟΝ τὸν Κ.
 Πρόκες, τὸν μυριάκις θωπευτικῶς προφερόμενον Πρίγγιπτα

Μέτερνιχον, παρουσιάζεται ἀσυστόλως εἰς τὰ ὄμματα τοῦ
 Πανελληνίου ἀναιδῆς ὑπερασπίστρια καὶ προστάτρια τῆς αἰσχρᾶς
 προσβολῆς, ἣν κατὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους οὔτοι ἔκαμαν. . .
 ὁ Δύναται ποτε τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος; Δύναται ποτε Ἑλλη-
 προσβάλλον τὰς ἐθνικὰς ἐφημερίδας, νὰ ὀνομάσῃ ἀξιοτίμον
 τὸν Κ. Πρόκες, σεβαστὸν τὸν Πρίγγιπτα Μέτερνιχον, τοὺς κι-
 νήσαντας πάντα λίθον διὰ τὴν κατάργησιν τοῦ τεσσαρακοστοῦ
 ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, τοὺς ζητήσαντας δι' αὐστριακοῦ στρα-
 τοῦ τὴν κατακράτησιν τῶν Ἑλληνικῶν μεθορίων, τοὺς ἐπιβου-
 λεύοντας παντοιοτρόπως τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ὑπαρξιν τῆς
 Ἑλλάδος; Ἡ Ἀναμόρφωσις τοὺς ὀνομάζει καὶ τοὺς κηρύττει
 μὲ πλήρες στόμα τοιοῦτους, καὶ βεβηλόνουσά τὸν Ἑλληνικὸν
 ὀρίζοντα ἀπέναντι τοῦ ἀγανακτοῦντος ἔθνους προσφέρει ἀνα-
 φανδὸν θυμίσμα εἰς τοὺς ἐπιβούλους του καὶ τοὺς ἐχθρούς του!

Ἄς ἴδωμεν καὶ τινα ἄλλην ξενικὴν ἐφημερίδα, καίτοι συν-
 τασσομένην ἐν μέρει ἀπὸ ἀνθρώπων Ἑλλήνων τὴν καταγωγὴν,
 λέγομεν, τὴν Καρτερίαν! καὶ αὕτη ὡς πρὸς τὴν διακοίνωσιν
 τῆς Αὐστρίας ὁμίλησε μὲ τὸν αὐτὸν πατριωτισμὸν τῆς σεμνο-
 λόγου Ἀναμορφώσεως καὶ τοῦ χρηστοῦ φίλου τοῦ Λαοῦ.
 ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀκαταδάμαστον, τὴν ἀκατανίκητον, τὴν νό-
 μιμον Κυρίαρχον τῆς Ἑλλάδος Ἀγγλίαν, διὰ τῶν αὐτῶν φρά-
 σεων τῆς νουνεχοῦς Ἀθηνᾶς ὁμιλοῦσα δεικνύει ἀπαρακαλύπτως
 ποῖαν ἔχει ἢ δημοσιογραφία της οἰκτρὰν ἀποστολήν· διὰ νὰ
 δώσωμεν δὲ ἐντελῆ ἰδέαν εἰς τὸ Κοινὸν περὶ αὐτῆς, καὶ περὶ
 τοῦ παιζομένου αἰσχροῦ δράματος μεταξὺ τῆς ἐν Ἑλλάδι ξε-
 νικῆς συμμορίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, καθὼς καὶ τῆς γελίας
 συμπράξεως καὶ συμμαχίας τῶν ἐν Λονδίῳ Ἀγγλικῶν ἐφημε-
 ρίδων καὶ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπίσης Ἀγγλικῶν, ἀλλ' Ἑλληνισ-
 γραφομένων, καταχωροῦμεν ἐν μόνον τὸ ἐπόμενον τεμάχιον
 ἐκ τῶν τοσούτων ὁμοίων ἄρθρων τῶν Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων,

άτινα συστηματικῶς μεταφράζει καὶ συνιστᾷ ἡ δυστυχὴς Καρτερία αὕτη εἰς τὸ Κοινόν, καὶ τὸ ὅποιον λαμβάνομεν ἀπὸ τὰς ἰδίαις τῆς σελίδας

« Δὲν δυνάμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν, (λέγει ὁ ἀγγλικὸς Πρωΐ-
» νος Ταχυδρόμος) ὅτι ἡ διαγωγή τούτου τοῦ Γάλλου διπλωμά-
» του τοῦ (Πισκατόρη) ἐφέλικυσεν ἤδη τὴν προσοχὴν τῆς κυ-
» βερνήτεώς μας, καὶ ὅτι θέλομεν εἰδεῖν, ἐντὸς ὀλίγου γὰρ
» ληθῶσιν μέτρα (τὰς λέξεις ταύτας μὲ κυρτὰ τὰς γράφει ἡ
» Καρτερία γράμματα) διὰ γὰρ λυτρώσωσι τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ
» τὴν ἐπαπειλοῦσαν αὐτοὺς ἀναρχίαν, καὶ γὰρ ἐξασφαλίσωσι
» (πρόσεχε ἀναγνώστα) τὴν ΝΟΜΙΜΟΝ ἐπιβρόχην τῆς Ἀγ-
» γλίας κατὰ πάσης ἀδίκου ὑπεροχῆς ὅποιασδήποτε δυ-
» νάμεως. »

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο εἶναι περιττόν γὰρ ἐπιφέρωμεν ἐπίκρισιν τινὰ ἡμεῖς· εἶναι ἡ εἰκὼν τῶν ἐν Ἑλλάδι ξενικῶν ἐφημερίδων, αἵτινες παρουσιάζουσι τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ θέαμα, προσπαθοῦσαι γὰρ ἐξασφαλίσωσι τὴν νόμιμον ἐπιβρόχην τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ Ἑλλάδι.

Ἄς εὐαίσθητος κόσμος τὰ ὄμματα τοῦ ἡδὴ εἰς ἄλλην γοητευτικὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου. Εἰς αὐτὴν ἀναγνωρίζει τὴν γνησίαν, τὴν ἀληθῆ Ἑλλάδα, εὐρίσκει τὸν γενναῖον καὶ ὑψηλὸν ἐκεῖνον χαρακτήρα τοῦ ἔθνους, τὴν φυσικὴν μεγαλοπρέπειαν, αὐτὴν τὴν προγονικὴν ἀρετὴν τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ ἀξιοπρεπεῖς τῆς Ἑλλάδος τύπος ὄχι μόνον δὲν προκαλεῖ τὰς ἐπεμβάσεις. τῶν ξένων ἐθνῶν, ὄχι μόνον δὲν προδίδει τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος εἰς τὰς ξένας Δυνάμεις, ὄχι μόνον δὲν ὑποφέρει τὰς αὐθάδεις κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας προσβολάς, ἀλλ' ὑψώνει φωνὴν σεμνὴν, φωνὴν ἀνδρικήν πρὸς τὰ ἀπειλοῦντα, πρὸς τὰ ἐπεμβαίνοντα, πρὸς τὰ ἐπι-

βουλευόμενα ἔθνη, καὶ ὑπερασπίζων μεγαλοπρεπῶς τὰς ἐθνικὰς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος δεικνύει ὅποιας ἐνδόξου καταγωγῆς, ὁποῦο φυσικοῦ μεγαλείου, ὁποῦο μεγάλου προορισμοῦ εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς λαός.

Ἰδοὺ μὲ ποῖον ἀξιοθαύμαστον πατριωτισμὸν ἐκφράζεται ἡ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα Ἑθνική.

« Αἱ Ξενικαὶ ἀπειλαί.

« Ὁμιλοῦντες κατὰ τῶν ξενικῶν ἐπεμβάσεων, τὰς ὅποιας ἀπ' ἀρχῆς ὑπεσχέθημεν γὰρ διώκωμεν, ἔμβλημα τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν ἐθέσαμεν ἀρχὴν πασίγνωστον εἰς μόνας τὰς γενναίας ψυχάς, ὅτι αἱ ξενικαὶ ἐπεμβάσεις διαφθείρουσι τοὺς χαρακτῆρας τῶν Ἑθνῶν. . . Ἄς παραδράμωμεν μερικὰς ἀληθείας, αἱ ὅποια μ' ὄλην τὴν αὐθεντίαν τῶν εἰσι πικραὶ καὶ δυσάρεστοι καὶ ἄς τρέξωμεν εἰς τὸν σκοπόν μας, διὰ ν' ἀποδείξωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην, πόσον καὶ αὐτοὶ καὶ ἡμεῖς ζημιούμεθα, ἐν ὅσῳ ἡ Ἑλλάς δὲν κυβερνᾶται ἐλευθέρως διὰ τῶν θεσμῶν τῆς, καὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς. . .

Ἐὰν σήμερον ὁ Λόρδος Ἀβερδίνος ἀσχάλη διότι ἡ Κυβέρνησις εὐρίσκεται εἰς χεῖρας Ἰπουργεῖο ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τοῦ ἔθνους ἐπορρόντος, αὔριον ὁ Κ. Γκιώτος καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Κόμης Νεσελρῶδ, ἔπειτα ὁ Πρίγκιψ Μετερνίχος, δὲν ἀρέσκονται εἰς τὸ δεῖνα ἢ δεῖνα πρόσωπον, ὅποιαν πραγματικὴν ἀνεξαρτησίαν δυνάμεθα γὰρ εἶπωμεν, ὅτι χαίρομεν, ὅποῦο δύναται γὰρ ὑποτεθῆ ὁ ἐθνισμὸς μας, ποῖοι οἱ θεσμοὶ μας, ποῖον τὸ μέλλον μας; Ἐὰν ἡ Εὐρώπη ἐπιθυμῇ εἰρήνην ἐν τῇ Ἑλλάδι, τί δύναται γὰρ προκῆψ ἔκ τῶν τοιούτων ἐγώιστικῶν ἐπιθυμιῶν, εἰμὴ ταραχὴ αἰώνιος, θέτουσα εἰς κίνδυνον τὴν εἰρήνην τῆς Ἑλλάδος; Ὅταν μία Κυβέρνησις ὄχι μόνον ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἀλλ' εἰς ὅποιον-

δήποτε κράτος δὲν ἀποβρέη ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν θέλησιν τοῦ Ἡγεμόνος καὶ τῶν Λαῶν, ἀλλ' αὕτη ἐπιτακτικῶς ἐπιβάλλεται δύναται ποτὲ νὰ στηριχθῆ ἀποκρουομένη ἐλεεινῶς ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ὀλομέλειαν; Ἐπειτα πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διακείμεθα εὐνοϊκῶς πρὸς ὅλας τὰς εὐεργετίδας Δυνάμεις, τῶν ὁποίων ὄλων ἀνεξαιρέτως ἔχομεν ἀνάγκην τῆς εὐνοίας καὶ προστασίας ὅταν ἠναγκασμένη νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν μίαν, θέλομεν δυσαρεστήσῃ τὰς ἄλλας; Τὸ συμφέρον τῶν σεβαστῶν δυνάμεων εἶναι ν' ἀφήσῃ σήμερον τὴν ἐξουσίαν ἐλευθέραν ὅλως διδού νὰ ἐξασκῆ τὰ κυριαρχικά της δικαιώματα ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην ὀδηγουμένην, ὅτε μάλιστα συντάξασα συνάλλαγμα μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἔθνους, δὲν δύναται πλέον νὰ ὀδηγῆται, εἰμὴ ἀπὸ τῶν Βουλῶν τὰς γνώμας, καὶ ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν θεσμῶν τὸ γράμμα. Ἄς στοχασθῶσι σπουδαίως αἱ δυνάμεις, εἰς ποίαν δεινὴν θέσιν θέτουσι τὴν ἐξουσίαν, τῆς ὁποίας τὴν ἰσχὺν καὶ παγίωσιν κηρύττουσιν ὅτι περὶ πολλοῦ ποιοῦνται, ὅταν πλανωμένη σήμερον ἀπὸ ὑποσχέσεις, ἀπειλουμένη αὔριον ἀπὸ δυσμενεῖς φόβους, παραχωρῆ εἰς ἀπερισκέπτους ἀποφάσεις καὶ ἐναντίον τῆς ἐθνικῆς θελήσεως, παραδίδει τὰς ἡνίας τοῦ Κράτους εἰς χεῖρας ἀνικάνους, εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀποστρεφόμενων ἀπὸ τὸν Λαὸν ἀποκρουομένων ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην, διὰ τὰ προηγούμενά των, διὰ μίαν διαγωγὴν, δι' ἣν ἄλλο τε κυβερνήσαντες τὸ ἔθνος ἄφησαν μνημόσυνα ἀναθεμάτων καὶ ἁρῶν.

Ἡ Ἑλλὰς ἀποτεινάζασα τὸν ζυγὸν τῆς ξενοκρατείας τὴν 3. Σεπτεμβρίου, δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ τραχήλου της ἄλλον ὑπ' ἄλλην μορφήν ζυγόν· μόνοι οἱ βάρβαροι λαοί, ὅσοι δὲν ἐθερμαίνονται ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοτιμίας, ὅσοι δὲν ἐγνώρισαν εἰσέτι, ὅτι ἡ ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία εἶναι ἡ μόνη καὶ πραγματικὴ ἐλευθερία, ὑποφέρουσιν ὕβριν τοιαύτην ἐγυμνώθημεν, ἐσφάγημεν, ἠχμαλωτίσθημεν, ἐπάθαμεν ὅσα ἔθνος δὲν

ἔπαθε ποτὲ διὰ τὴν ἐθνικὴν μας αὐτονομίαν, ὁμολογοῦμεν ἀπείρους χάριτας εἰς τὰς τρεῖς εὐεργετίδας Δυνάμεις, αἵτινες ἐπεσφράγισαν τόσον γενναίως τὸν ἀγῶνά μας, ἀλλὰ μὲ τοῦτο δὲν ἐννοοῦμεν, ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα καὶ τὸ παῖγιον τῶν θελήσεων τῶν Ὑπουργείων των. *Ποῖον ἀποκλειστικὸν τέλος πάντων προνόμιον ἔχει ἡ Ἀγγλία ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ὁσάκις οἱ χωρὶς ἡθικὴν ἐπιβρόχην εἰς τὸν τόπον ὁπαδοῦ της δὲν ἔχουσι μέρος εἰς τὴν Κυβέρνησιν, νὰ ἀπειλῆ διὰ διακοινώσεων; Ἡ Ἑλλὰς εἶναι εὐγνώμων εἰς ὅλας τὰς Δυνάμεις ἐκεῖνας, αἵτινες ὑπεστήριξαν τὴν ἀνεξαρτησίαν της, ἀλλὰ ποτὲ μήτε ἐννοεῖ, μήτε θέλει ἐννοήσῃ, ὅτι θέλει κατασταθῆ Ἀρμοστία ἢ Κατοικίαι οἱ ἡγεμόνες της.*

Μὲ ὕφος ὑψηλόν, μὲ ὕφος ἐκφράζον τὴν ζωρότητα τῆς πρωτοτύπου Ἑλληνικῆς φατασίας καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἐνταυτῆ ἡρωϊκοῦ καὶ ἡγεμονικοῦ ἔθνους ὀμιλεῖ ὁ Ἄργος τοῦ Ναυπλίου κατὰ τῆς διακοινώσεως τοῦ Μέτερνιχ· ἡ ἐθνικὴ ἐφημερίς αὕτη, ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰ πλέον εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ ἀπὸ ἀκραφνῆ τῶν ὄντι Ἑλληνισμὸν, περιέχει πάντοτε λαμπρὰ καὶ σύντονα ἄρθρα, εἰς τὰ ὁποῖα βλέπει τις θετικὰς ἐπιστημονικὰς περὶ παντὸς ἀντικειμένου γνώσεις, ῥεούσας ὡς ἐξ αὐτομάτου μὲ τὴν Ἀττικὴν ἐκείνην εὐφράδειαν καὶ μαγευτικὴν τῶντι γλαφυρότητα.

Ἴδου μὲ ποῖον ἐθνικὸν τόνον ἐξεφράσθη ἡ ἐφημερίς αὕτη.

« Τίποτε ἀπανθρωπότερον δὲν εἶναι εἰς τὸν κόσμον παρὰ τὰς πολιτικὰς προφητείας τοῦ Κυρίου Πρόξες καὶ τὰ περὶ Ἑλλάδος ὑπομνήματά του. Ὅτε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀπῆλθεν εἰς Τεργέστην πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ Κυρίου του, ἔλεγεν ὡς ἐμάθομεν μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ὅταν ἐπανεῖλθῃ εἰς Ἀθήνας δὲν θέλει εὔρει λίθον ἐπὶ λίθου.

Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Κυρίου Πρόξες, ἂν δώσωμεν πίστιν εἰς

τὴν ἐκ Βιέννης ἀλληλογραφίαν τῆς Ἑλπίδος γέμει παραδοξολογιῶν.

Ἐπιπλέον ὁ Κύριος Πρόκες δὲν ἤξευρεν, ὅτε ἐπρότεινε τὴν ἀποστολὴν Αὐστριακῶν στρατευμάτων εἰς τὰ μεθόρια, ὅτι αἱ ἄλλαι Δυνάμεις δὲν ἐμπαίζονται, οὐδ' εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τὴν Αὐστρίαν νὰ ξείλη στρατεύματα ἐν τῇ Τουρκίᾳ;

Ἐν τοσούτῳ δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστον νὰ βλέπη τις ἐξ ἐνὸς μέρους τὸν Κύριον Πρόκες, ἀγωνιζόμενον ὅλως δυνάμει νὰ μορφώσῃ Αὐστριακὴν κόμμα, ν' ἀποκτήσῃ ἐπιρροὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ ἐξ ἄλλου μέρους νὰ δυσφημίξῃ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀντιπράττων εἰς πᾶν, ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν του ;

Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Κ. Πρόκες ἀνέξυσε πληγὰς, τὰς ὁποίας ὁ χρόνος ἤρχθη νὰ συνουλόνη· μᾶς ὑπενόμισε τὴν προδοσίαν Ῥήγα τοῦ Φεβράιου, καὶ τὰς ἀπείρους καθ' ὄλον τὸν ἀγῶνα καταδρομὰς, τὰς ὁποίας ὑπέστημεν ἀπὸ τὴν Αὐστριακὴν Κυβέρνησιν. »

Κατόπιν τῶν ἐφημερίδων τούτων ἐπέρχεται ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ σοβαρὸς Χρόνος· ἡ ἐφημερίς αὕτη, νεωστὶ ἀναφανεῖτα, φέρει χαρακτῆρα φιλοσοφικὸν καὶ ἡγεμονικὸν ἐνταυτῇ ἀπέναντι δὲ τῶν ξενικῶν κατὰ τοῦ ἔθνους προσβολῶν ὑψώνει μέτωπον τῶντι Ἑλληνικὸν καὶ ἀντιτάσσει πρωτότυπον τινὰ ἐθνικὴν μεγαλοφροσύνην, ἣτις εἶναι ἀξία νὰ χειροκροτηθῇ ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς καρδίας, ὡς ἐγγυωμένη τὴν ἀληθῆ ἀνέξαρτησίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους.

Ἴδου πῶς ἐκφράζεται ἡ ἐφημερίς αὕτη·

« Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λόρδου Ἀβερδῆνου.

α Εἴμεθα πραγματικῶς αὐτόνομοι; ἐρωτῶσι πολλοί· ἀνέκτησεν ἡ Ἑλλὰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς, ἢ δούλη ἔτι στενάζει ὑπὸ

ξένον ζυγὸν οὐκ ἀσυνετώτερον κακοσυνετώτερον δὲ τοῦ πρώτου; ἔχομεν ἀληθῶς σύνταγμα, ἢ ἡ τρίτη Σεπτεμβρίου ἦτον ὄνειρον ἀπατηλόν, τὸ δὲ νέον πολίτευμα χάριτος ἀγραφὸς; Δύναται ἡ Ἑλλὰς νὰ διαθέσῃ τὰ ἑαυτῆς ἀφ' ἑαυτῆς, ἢ ὑπὸ ξένην προστασίαν διατελοῦμεν!

Ἴδου τί ἕκαστος ἀγαθὸς καὶ φρόνιμος πολίτης ἐν ἑαυτῷ διανοεῖται ἀφ' ἧς ἔμαθε τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Λόρδου Ἀβερδῆνου, τὴν ὁποίαν ἡ ἀντιπολιτευσὶς ὡς μαινὰς ἐν θριάμβῳ περιφέρει εἰς τὰς ἀγυῖας καὶ τὰς ρύμας τῆς πόλεως.

« Τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος λέγει εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ὁ Λόρδος Ἀβερδῆνος, θεωρεῖ ὡς ὕβριν τὴν παῦσιν τοῦ Τσοῦρτς καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀντάρτου Γρίβα. »

Ἄλλ' ἄρα γε δὲν ὁμοιάζει τοῦ Λόρδου ἡ πρόφασις αὕτη μετὰ τοὺς λόγους τοῦ μυθικοῦ λύκου, ὅστις θέλων νὰ καταφάγῃ μετ' εὐλόγου αἰτίας τὸ πεπλανημένον ἀρνίον ἀνεζήτει προφάσεις, καὶ ἔλεγε πρὸς τὸ θυμὸν του « πέρυσσι σὺ πολλὰ καθύβρισάς με ; » Πρὸς ἐλευθερίαν δὲ πολιτείαν ὁ Λόρδος ἀπειθύνεται, ἢ κατὰ γεωγραφικὸν λάθος ἐξέλαβε τὴν Ἑλλάδα Ἐπτάνησον ; Ὁ Τσοῦρτς δὲ Ἕλληνας ἢ Ἀγγλους πολίτας εἶναι ; Καὶ ἂν μὲν Ἕλληνας εἶναι τί κοινὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ; ἂν δὲ Ἀγγλος λογίζεται, δὲν δύναται νὰ μένη εἰς Ἑλληνικὴν ὑπηρεσίαν. Τί δὲ πλέον ὁ Τσοῦρτς παρὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιζητεῖ ; Ἡ Ἑλλὰς τὸν ἀνηγόρευσε ἀντιστράτηγον, ἐν ᾧ οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων ἔλαβε τὸν βαθμὸν τούτον. Ἡ Ἑλλὰς τὸν ἐβράβευσε μετὰ τὸν μεγαλόσταυρον, τὸν ὁποῖον ὀλίγοι τῶν Ἑλλήνων ἔλαβον· ἢ Ἑλλὰς τὸν ἀνέδειξε γερουσιαστὴν, ἐν ᾧ πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων μένουσιν ἔξω τοῦ γερουσιαστικοῦ περιθόλου· ὁ Τσοῦρτς ἐν συνόψει παντοῦ ἐπρώτευεν, ὁ Τσοῦρτς παντοῦ ἡγεῖτο. Τί λοιπὸν πλέον ἐπιζητεῖ, τί πλέον θέλει ; Πρὸς τί ὁ τόσος θόρυβος διὰ τὴν ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι θέ-

σιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν στρατευμάτων, τὴν ὅποιαν ἀνωφελῶς τοσοῦτον χρόνον κατεῖχεν ;

Ἄλλὰ τὸν Τσοῦρτε, λέγει ὁ λόρδος, διεδέχθη ὁ ἀντάρτης Γρίβας. Τίς ὅμως ἐβεβαίωσε τὸν λόρδον, ὅτι ἀληθῶς ὁ Γρίβας ἦτον ἀντάρτης ; Ναί μὲν ὁ Μαυροκορδάτος τὸν ἐθεώρησε καὶ ἐκήρυξεν ὡς τοιοῦτον, ἀλλὰ τὰ δικαστήρια τὸν ἀπέλυσαν.

Ἄλλ' ἄς λαλήσωσι καθαρῶς αἱ Δυνάμεις ἂν ὑποβλέπωσι τὴν Ἑλλάδα, ἃς εἴπωσι παρρησίᾳ τὸ περὶ ἡμῶν φρόνημά των, περιττὸν δ' εἶναι καὶ ἀνυπόφορον μάλιστα νὰ μᾶς ἐξυβρίζωσι, νὰ μᾶς προσβάλλωσι καθ' ἡμέραν :

Μᾶς φοβερίζουν κατ' ἐκάστην μὲ τὰς περὶ δανείων ἀπαιτήσεις των ἀλλὰ πρὸς τίνα ἐχορήγησαν αὐταὶ τὰ χρήματα ; Τίς ἔφερε τοὺς Βαυαροὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα, τίς τοὺς συνέδραμε, τίς τοὺς ἐβοήθει ἔτη τοσαῦτα ;

Ἄλλὰ μήπως καὶ ὁ Κυβερνήτης δὲν ἀπέβαλεν, αἰσχρῶς μάλιστα, τὸν Κόρχαν ὅστις ἦτο πολὺ κρείττων τοῦ Τσοῦρτο, καὶ οὐδεὶς μ' ὄλα ταῦτα ἐλάλησε ; Διὰ τί λοιπὸν ἐπεμβοαίνουσι σήμερον εἰς τὰ ἐσωτερικὰ πράγματά μας ; διὰ τί δὲν μᾶς ἀφίνουσι ἐλευθέρους νὰ κυβερνηθῶμεν ὅπως κάλλιον γνωρίζομεν ; »

Ἡ Ἑλλάς ἐδῶ ἐκφράζεται ὅπως πρέπει νὰ ἐκφρασθῆ ἔθνος αὐτόνομον, ζηλότυπον τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν του, ἔθνος γενναῖον ἢ Ἑλλάς ἐνθυμεῖται, ὅτι χθὲς ἐξήλθεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν Ὀκσεανὸν τῶν φλογῶν καὶ τῶν αἱμάτων, παλαιούσα κατὰ πρῶτον μὲ πρωτότυπον ἠρωϊκὴν γενναιοψυχίαν ἐναντίον ὄλων τῶν Δυνάμεων, ἐναντίον τοῦ παντός, καὶ ἡ Ἑλλάς ἐσώθη, ἔχουσα ἀντιλήπτορα τὸν Κύριον ὄλων τῶν Δυνάμεων, τὸν Κυρίαρχην τῶν θρόνων, τῆς πανσθενοῦς δεξιᾶς τοῦ ὁποίου εἶναι ἔργον ἐκπληκτικὸν ἢ ἀναγέννησις τῆς οἱ Ἀθερδῆνοι καὶ οἱ Μετερνῆχαι δὲν θέλωσι κατισχύσει ποτὲ ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ οὐρανοῦ !

Τὰς δύο εἰκόνας ταύτας τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ἐθέσαμεν ἐκ παραλλήλου κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην ἐποχὴν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου, διὰ νὰ γνωρῆσθαι τις τὴν ἀληθῆ κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος ἀπόκειται εἰς καθένα ν' ἀσπασθῆ ὅποιαν ἐκ τῶν δύο θέλοι. Πᾶς οἰοσθήποτε Ἑλληνα ἢ φιλέλληνα, ἐλεύθερος ἀπὸ τὰς ζοφερὰς προλήψεις καὶ ἀπὸ τὸ πρίσμα τῶν ἐπαράτων φατριῶν, στρέφων τὰ βλέμματά του εἰς τὸ ἐνδοξον παρελθὸν τῆς μεγάλης ταύτης γῆς, καὶ ἀτενίζων μὲ τὴν διάνοιάν του εἰς τὸν μυστηριώδη προορισμὸν τοῦ μέλλοντός της, μὲ συγκίνησιν ψυχῆς θέλει ἀνακράξει : α ὄχι· ὁ προορισμὸς τῆς Ἑλλάδος δὲν περιωρίσθη μέχρι τοῦ στενωτάτου τούτου κύκλου τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἀντιποιήσεων καὶ τῶν προσωπικῶν διαπληκτισμῶν τινῶν ἀτόμων· τὰ άτομα, ὡς ἐφήμερα, θέλουσι παρέλθει· ἀλλ' ἡ Ἑλλάς, ὡς ἀθάνατος, θέλει ὑπάρξει, καὶ χωρὶς αὐτῶν, θέλει διαμείνει· θέλω λοιπὸν τὴν Ἑλλάδα, Ἑλλάδα ἐλευθεράν, ἀνεξάρτητον καὶ ἰσχυράν, καὶ ποτὲ δούλην καμμιάς Δυνάμεως, ποτὲ ὑποχείριον οὐδενὸς ἀτόμου· κανεὶς ἐνάρετος καὶ τίμιος πολίτης δὲν πρέπει οὔτε νὰ ἀγγλίξῃ, οὔτε νὰ γαλλίξῃ, οὔτε νὰ ῥωσσίξῃ, οὔτε νὰ βουαρύξῃ ἄς φρονήσωμεν μᾶλλον, ὡς γνήσιοι ἀπόγονοι ἐνδόξων, ὑπερφάνων προγόνων, ὅτι ἀνήκει νὰ ἐλληνίσωσι μᾶλλον οἱ Γάλλοι, οἱ Ἄγγλοι, οἱ Ῥώσοι καὶ οἱ ἄλλοι. Ἐντροπή, κατασχύνῃ εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν ἡμιθέων ἐκείνων, οἵτινες ἐκαυχῶντο ὅτι « πᾶς μὴ Ἑλληνα βάρβαρος » νὰ ἔρωπωνται σήμερον ὡς κτήνη εἰς τὰ νεύματα τῶν ἄλλοεθνῶν, καὶ νὰ προδίδωσι καὶ νὰ καταστρέφωσι τὸ πᾶν διὰ νὰ δεσπόζωσι τῆς ἰδίας των πατρίδος· μαθηταὶ, μιμηταὶ ἡμῶν εἶναι ἐκεῖνοι, ἐνώπιον τῶν ὁποίων γογυκλιτοῦσι σήμερον ἄνθρωποι φέροντες ὄνομα ἐλληνικόν. . . . ὅταν ἀκούετε αὐτοὺς νὰ λέγωσι « Πᾶς μὴ Ἄγγλος βάρβαρος » ; Πῶς δὲν ἐρυθρίατε, καὶ πῶς, ἐὰν ἡ καρδία ὑμῶν εἶναι καρδία

ἑλληνική; δὲν ἐπαναστατῆ, καὶ δὲν λέγετε εἰς αὐτούς: ὄχι ἢ μεγάλη αὕτη ῥῆσις εἶναι ῥῆσις πρωτότυπος τῶν προγόνων ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς εἴμεθα οἱ γνήσιοι ἀπόγονοι ἐκείνων; ! . . .

Ἡ Ἑλλάς, καθὼς καὶ πᾶν ἔθνος, τοιουτοτρόπως, ὄχι μόνον δὲν μεγαλύνεται, ἀλλὰ θέλει ἐξουδενωθῆ, θέλει ἐξανδραποδισθῆ. . . . : ἕως ποῦ θέλετε νὰ σᾶς θέσωμεν τὰ ὄρια; ἡρώτησεν ὁ φιλέλλην Κάνιγγ τὸν αἰοίδιμον Ζαΐμην: ἐμὲ ἐρωτᾶς; ἕως ἐκεῖ ὅπου ἀκούεται ἑλληνικὴ φωνή! ἀπεκρίθη ὁ μεγαλοφυῆς ἀνὴρ. . . ἄς ἀποδοκιμάσῃ, ἄς ἀποστραφῆ πᾶς μεγαλόφρων Ἑλλήν τὴν ἀποκλειστικότητα καὶ τοὺς στενοὺς τῶν ἰδιοτελειῶν καὶ προσωπικότητων κύκλους ἄς ἐπιθυμήσῃ Ἑλλάς νὰ γενῆ ὅλη ἡ γῆ, καὶ κόσμος Ἑλληνικὸς, ἀλλ' ὡς ὁ ἀρχαῖος, ὅλος ὁ κόσμος ἄλλὰ, πᾶς νουνεχῆς, ἄς ἐνθυμηθῆ συνάμα, ὅτι ἡ ἱερότης τῆς ἐλευθερίας ἐνός ἔθνους ὁμοιάζει τῆς παρθενίας τὴν ἀγνότητα· τὸ πρῶτον βῆμα πλάνου ἐραστοῦ, παρακολουθοῦμενον ἀπὸ τὰς ἀνεπαισθήτους καὶ ἐκμαγευτικὰς συνεπειὰς του, φέρει πλήρη τὸν ὄλεθρον. ὅμοιον εἶναι καὶ τὸ πρῶτον βῆμα τῶν ξένων ἐπεμβάσεων, τῶν ξένων ἐπιβροῶν. εἶναι σοφὸν τὸ ἔμβλημα τῆς ἐθνικῆς. Αἱ Ἑνικαὶ ἐπεμβάσεις διαφθείρουσι τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἐθνῶν. Ἐχομεν ἐπιτόπια παραδείγματα: ἡ Ἑλλάς ἔπεσεν ἀφ' ἧς στιγμῆς ἤρχισαν νὰ Φιλιππίζωσιν οἱ ῥήτορες τῆς ἡ κραταῖα Ὀθωμανικὴ Ἀυτοκρατορία ἐξησθενήσθη, ἀφ' ἧς ἤρχισαν οἱ πρέσβεις τῶν ξένων Δυνάμεων, ἔντρομοι ἄλλοτε ἐνώπιόν τῆς, νὰ ἐπεμβαίνωσιν εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς. Ναί, μόνη ἡ αὐστηρὰ ἀρετὴ, μόνον ὁ ἀκραιφνὴς πατριωτισμὸς σώζει, μεγαλύνει τὰ ἔθνη. Εἴμεθα μικροί, εἴμεθα ἀσθενεῖς ἄλλὰ: θέλομεν τάχα διὰ τῶν ξενικῶν ἐπεμβάσεων μεγαλυθῆ; ἐνθυμηθῆτε μίαν στιγμὴν τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην. Σπάρτην, τὰς πρώτας Ἀθήνας, τὴν πρώτην Ἀχαιάν, αἵτινες διὰ μόνης τῆς ἀρετῆς ἔφθασαν εἰς τὸν ὑπέρ-

τατον βαθμὸν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δόξης· ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε ὅποσον φρίκην ἐνέπνεεν εἰς τοὺς μεγάλους αὐτοὺς λαοὺς ἡ ἰδέα τῆς προδοσίας καὶ σήμερον! νὰ συνηγορῶμεν ἀνευθριάζως ὑπὲρ τῶν ξενικῶν ἐπιβροῶν; νὰ προδιδώμεθα ἀναφανδόν; !!! Ποτὲ ἄς μὴν ἄρξῃ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἄνθρωπος διὰ τῆς ξενικῆς ἐπιβροῆς! ποτὲ ὁ λίθος τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ πᾶς ὅμοιος αὐτῷ ἄλλος, ὃν ἀποδοκιμάζει ἡ πατρίς, ὁ λαὸς, τὸ ἔθνος, ποτὲ νὰ μὴν εὐρῆ σπιθαμὴν ἑλληνικῆς γῆς διὰ νὰ τεθῆ! ἄς ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὴν παρθένον ταύτην γῆν ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ κακία, καὶ ἄς παιδαγωγηθῆ διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἀρετῆς καὶ τῆς μεγαλοφροσύνης ἡ Ἑλλάς νηπιόθεν, διὰ νὰ φθάσῃ οὕτως ἡλικιωμένη εἰς τὸν μεγαλὸν τῆς προορισμόν· ὁ δὲ Οὐρανὸς ἄς ἐπισκιάσῃ τὴν ἱεράν ταύτην γῆν, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας ἐναποταμιεύει τὴν μυστηριώδη καὶ μεγάλην αὐτοῦ βουλὴν!